د حضرت ایُوب کِتاب

حضرت ایُوب او د هغهٔ خاندان

۱ (۱) په یوه زمانه کښې د عُوض په مُلک کښې یو سړے وو چې نوم یې ایُوب وو. دا یو بېداغه او نېک سړے وو، هغه یو
داسې کس وو چې د خُدائ پاک نه یرېدو او د بدئ نه یې ځان ساتلو. (۲) د هغهٔ اووهٔ زامن او درې لوڼه وې. (۳) هغهٔ سره
اووهٔ زره ګډې، درې زره اوښان، د غوَیانو پینځهٔ سوه قلبې، پینځهٔ سوه خرې وې او ډېر زیات نوکران یې وُو، نو دے د مشرقی
علاقې په خلقو کښې د ټولو نه زیات مالداره وو. (۴) د هغهٔ زامنو به خپلو کورونو کښې وار په وار مېلمستیا کوله، او هغوئ به
خپلو درې وارو خوېندو له دعوت ورکولو چې د هغوئ سره خوراک څښاک وکړی. (۵) او کله به چې د مېلمستیا ورځ تېره
شوه، نو ایُوب به سحر وختی پاڅېدو او د هر یو بچی دپاره یې د ګناه نه د پاکوالی سوزېدونکې نذرانه پېش کوله، ایُوب به همېشه
دا کار د دې دپاره کولو چې د هغهٔ خیال وو چې کېدے شی چې زما بچو ګناه کړې وی او په خپلو زړُونو کښې یې خُدائ پاک
ته بدرد وئیلی وی.

د ایُوب په کردار حمله

(۶) یو ځل آسمانی مخلوق راغلل چې خپل ځانونه د مالِک خُدائ په مخکښې حاضر کړی او شېطان هم د هغوئ سره راغلو.
(۷) مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائیل، "تا څهٔ کول؟" نو شېطان مالِک خُدائ ته ووئیل، "زهٔ په دُنیا کښې ګرځېدم راګرځېدم."
(۸) نو مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائیل، "ستا زما د خِدمت کوونکی ایُوب په باره کښې څهٔ خیال دے؟ ګوره په دُنیا کښې د
هغهٔ په شان هیڅ څوک هم نشته، هغه یو بېداغه او نېک سړے دے چې هغه د خُدائ پاک نه یرېږی او د بدئ نه ځان ساتی."
(۹) بیا شېطان مالِک خُدائ ته ووئیل، "آو، خو ایُوب په څهٔ وجه د خُدائ پاک نه یرېږی؟ (۱۰) تا همېشه د هغهٔ، د هغهٔ د کور او
د هغهٔ د هر څهٔ حِفاظت کړے دے، تا هغهٔ له په هر کار کښې برکت ورکړے دے او په دې مُلک کښې تا هغهٔ له بېشمېره رَمې
ورکړې دی. (۱۱) خو کهٔ تهٔ اوس د هغهٔ نه هغه هر څهٔ واخلې نو هغه به ستا په حضور کښې په تا لعنت ووائی." (۱۲) نو مالِک
خُدائ شېطان ته وفرمائیل، "بلکل ټیک ده د هغهٔ سره چې هر څهٔ دی هغه ستا په اختیار کښې دی، خو چې هغه تباه نهٔ کړې." نو
شېطان د مالِک خُدائ د حضور نه لاړو.

د حضرت ایُوب د بچو او د جائیداد ختمېدل

(۱۳) یوه ورځ چې د هغهٔ زامنو او لوڼو د خپل مشر ورور په کور کښې روټئ خوړله او مے یې څښل، (۱۴) نو یو پېغام وړونکے
ایُوب له راغلو او ورته یې ووئیل، "غوَیانو یوې کولې او خرې یې په څنګ کښې څرېدلې، (۱۵) او د سبائیانو څهٔ خلقو حمله وکړه
او څاروی یې بوتلل او نوکران یې په تُوره ووژل، یواځې زهٔ ژوندے پاتې یم چې تا خبر کړم." (۱۶) هغهٔ لا خبرې ختمې کړې نهٔ
وې چې یو بل کس راغلو او وې وئیل، "د خُدائ پاک تندر د آسمان نه راوغورزېدو او ګډې او نوکران یې وسوزول او هلاک یې
کړل، یواځې زهٔ ژوندے یم چې تا خبر کړم." (۱۷) کله چې هغهٔ لا خبرې کولې، نو یو بل کس راغلو او وې وئیل، "کسدیانو درې
قبیلې جوړې کړې، او حمله یې وکړه او اوښان یې بوتلل او نوکران یې په تُوره باندې ووژل، یواځې زهٔ ژوندے پاتې یم چې تا
خبر کړم." (۱۸) کله چې هغهٔ لا خبرې کولې، نو یو بل کس راغلو او وې وئیل، "ستا زامنو او لوڼو د خپل مشر ورور په کور
کښې خوراک څښاک کولو، (۱۹) چې ناڅاپه د صحرا د طرف نه یوه لویه هوا راغله او دې هوا د کور څلور واړه ګوټونه
وخوځول او کور ستا په بچو باندې راوغورزېدو او هغوئ مړهٔ شول، یواځې زهٔ ژوندے پاتې یم چې تا خبر کړم." (۲۰) نو بیا
ایُوب پاڅېدو، خپله چُوغه یې وشلوله، خپل سر یې کل کړو او په زمکه باندې یې سجده ولګوله. (۲۱) هغهٔ وفرمائیل، "زهٔ د مور
نه خالی لاسونه پیدا وم او خالی لاسونه به د دې دُنیا نه ځم، هر څهٔ ما له مالِک خُدائ راکړی وُو او مالِک خُدائ رانه واپس
واخستل، د مالِک خُدائ د نوم ثناء صِفت دې وی." (۲۲) د دې هر څهٔ باوجود ایُوب په خُدائ پاک د اِلزام لګولو ګناه ونهٔ کړه.

د شیطان په وسیله د حضرت ایُوب بیا آزمېښت کول

۲ ﴿۱﴾ یو ځل آسمانی مخلوق راغلو چې خپل ځانونه د مالِک خُدائ په مخکښې حاضر کړی او شېطان هم د هغوئ سره راغلو. ﴿۲﴾ مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائيل، "تا څهٔ کول؟" نو شېطان ووئيل، "زهٔ په زمکه ګرځېدم راګرځېدم." ﴿۳﴾ نو مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائيل، "ستا زما د خِدمت کوونکی ایُوب په باره کښې څهٔ خيال دے؟ په زمکه باندې د هغهٔ په شان هيڅ څوک هم نشته، هغه يو بېداغه او نېک سړے دے چې هغه د خُدائ پاک نه يرېږی او د بدئ نه ځان ساتی. هغه تر اوسه پورې په خپل صداقت کښې قائم دے، اګر چې تا زهٔ د هغهٔ خِلاف لمسولم، چې بغېر د څهٔ وجې نه يې په غضب آخته کړم." ﴿۴﴾ بيا شېطان مالِک خُدائ ته ووئيل، "خلق د خپل ژوند بچ کولو دپاره هر څهٔ ورکوی. ﴿۵﴾ خو کهٔ د هغهٔ په بدن باندې تکليف راولې، نو هغه به ستا په حضور کښې په تا لعنت ووائی." ﴿۶﴾ نو مالِک خُدائ شېطان ته وفرمائيل، "بلکل ټيک ده هغه ستا په اختيار کښې دے خو هغه ژوندے پرېږده." ﴿۷﴾ نو شېطان د مالِک خُدائ د حضور نه لاړو او په ایُوب باندې يې د سر نه تر پښو پورې خرابې دانې راوخېژولې. ﴿۸﴾ نو ایُوب د خاورې د مات لوښی يوه ټوټه واخستله او ځان يې ورباندې ګرولو او په ايرو باندې کښېناستو چې خپل خفګان څرګند کړی. ﴿۹﴾ نو ایُوب ته خپلې ښځې ووئيل، "تر اوسه پورې تهٔ لا په خپل صداقت قائم يې؟ په خُدائ پاک لعنت ووايه او مړ شه." ﴿۱۰﴾ خو هغهٔ خپلې ښځې ته وفرمائيل، "تهٔ خو لکه د کم عقلې ښځې په شان خبرې کوې، ولې مونږ به د خُدائ د طرفه صرف ښهٔ خيزونه اخلو څهٔ او هيڅکله به ترې نه بد نهٔ اخلو؟" خو د دې ټولو خبرو باوجود ایُوب د خُدائ پاک خِلاف يوه خبره هم ونهٔ کړه.

د ایُوب درې ملګری

﴿۱۱﴾ نو چې کله د ایُوب درې ملګری د هغه ټولو مصيبتونو نه خبر شول کوم چې په ایُوب باندې راغلی وُو، نو هغوئ هر يو د خپل خپل کور نه روان شول هغوئ په يو ځائ ایُوب له ورغلل چې د تسلی خبرې ورته وکړی. د هغوئ نومونه دا دی. اليفز تيمانی، بِلداد شوحی، او ضوفر نعماتی. ﴿۱۲﴾ کله چې هغوئ ایُوب د لرې نه وليدلو، نو هغه د پېژندګلو نه وتے وو خو چې کله يې وپېژندو نو په چغو چغو يې وژړل، هغوئ د غم نه خپلې چُوغې وشلولې او په سر باندې يې خاورې واچولې. ﴿۱۳﴾ هغوئ د هغهٔ سره په زمکه باندې اووهٔ شپې او اووهٔ ورځې ناست وُو او يو کس هم هغهٔ ته يوه خبره هم ونهٔ کړه، ځکه چې هغوئ ته پته وه چې د هغهٔ تکليف ډېر زيات دے.

د حضرت ایُوب د خپل پيدا کېدو په ورځ باندې لعنت وئيل

۳ ﴿۱﴾ د هغې نه پس ایُوب خبرې شروع کړې او چې په کومه ورځ باندې هغه پيدا شوے وو په هغې يې لعنت ووئيلو. ﴿۲﴾ ایُوب وفرمائيل، ﴿۳﴾ "هغه ورځ دې تباه شی چې په کومه ورځ باندې زهٔ پيدا شوے وم او چې په کومه شپه زهٔ د مور په ګېډه شوے وم نو هغه شپه دې لعنتی شی. ﴿۴﴾ هغه ورځ دې تکه توره شی. لوئ خُدائ پاک دې پرې نظر نهٔ اچوی، او رڼا دې پرې نهٔ راولی. ﴿۵﴾ توره دې شی او تکه توره تيارهٔ دې پرې راشی. ورېځې دې ورباندې پاتې شی، د هغه ورځې تيارهٔ دې دا ويروی. ﴿۶﴾ تکه توره تيارهٔ دې هغه شپه قابو کړی. هغه دې بيا هيڅکله د کال په ورځو کښې نهٔ شی شمېرلے او په يوه مياشت کښې دې هم حِساب نهٔ کړے شی. ﴿۷﴾ او هغه شپه دې شنډه شی، په هغه شپه کښې دې هيڅ خوشحالی نهٔ وی. ﴿۸﴾ لعنت ويونکی دې هم په هغه ورځ لعنت ووائی، هغه څوک چې په سمندری بلاګانو راويښولو کښې ماهِر وی. ﴿۹﴾ د دې د سحر ستوری دې تور شی، هغه دې د رڼا په طمع وی، خو مِلاو دې ورته نهٔ شی، دا دې په سحر کښې د نمر شُغلې ونهٔ وينی، ﴿۱۰﴾ لعنت دې وی په هغه شپه چې زما د مور حمل يې کېدو ته پرېښودو، او زهٔ يې د دې ټولو مصيبتونو دپاره پيدا کړم. ﴿۱۱﴾ زهٔ د پيدا کېدو په وخت ولې مړ نهٔ شوم، او د زېږېدنې په وخت مردار ولې نهٔ شوم؟ ﴿۱۲﴾ زهٔ ولې د مور په غېږ کښې وم، هغې ولې ما له سينه راکړې ده؟ ﴿۱۳﴾ کهٔ زهٔ مړ وے نو خاموش به وے، زهٔ به اودهٔ وے، او زهٔ به په آرام وے ﴿۱۴﴾ د دُنيا د بادشاهانو او وزيرانو سره چې هغوئ د خپل ځان دپاره محلونه جوړ کړی وُو او اوس ترې نه کنډرات جوړ دی، ﴿۱۵﴾ يا د شهزادګانو سره چې د هغوئ سره سرهٔ زر وی،

چې هغوئ خپل کورونه د سپینو زرو نه ډک کړی وُو. (۱۶) یا زۀ د مړ پېدا شوی ماشوم په شان ولې ښخ نۀ شوم، د هغه ماشوم په شان چې رڼا یې هیڅکله نۀ وی لیدلې؟ (۱۷) چرته چې بدعمله خلق تکلیف نۀ شی جوړولے، او ستړی خلق په آخر کښې آرام مومی. (۱۸) چرته چې قېدیان هم په آرام وی، او هغوئ د ظالمانو آواز نۀ اوری. (۱۹) غټ او واړۀ هلته دی، او غلامان د خپلو نېکانو نه آزاد دی. (۲۰) چې څوک په مصیبت کښې وی هغه ولې ژوندی پرېږدی، او چې د چا ژوند د غمونو نه ډک وی نو هغۀ له ژوند ولې ورکوی؟ (۲۱) چې څوک مرګ غواړی، هغۀ له نۀ راځی، هغوئ دا د پټې خزانې نه زیات لټوی، (۲۲) کله چې هغوئ مړۀ شی نو ډېر خوشحاله شی، او چې کله قبر له لاړ شی نو هغوئ خوشحاله شی. (۲۳) چې څوک لار نۀ شی لیدلے نو هغۀ له رڼا ولې ورکولے شی، څوک چې خُدائ پاک راګېر کړے وی. (۲۴) څکه چې د روټۍ په ځائ ما ته اسویلی راځی، او زما فریادونه د اوبو په شان تویَولے شی. (۲۵) چې زۀ د څۀ نه یرېږم نو هغه په ما راځی، او چې د څۀ نه یرېږم نو هغه په ما راغورزېږی. (۲۶) زۀ په آرام نۀ یم او نۀ زۀ خاموش یم، زۀ پرېشانه یم، خو زما مصیبت نۀ ختمېږی.“

د الیفز خبرې

۴ (۱) بیا تیمانی الیفز په جواب کښې ووئیل، (۲) ”کۀ څوک تا ته یوه خبره وکړی نو تۀ به خفه کېږې څۀ؟ خو د خبرو نه څوک ځان منع کولے شی؟ (۳) ګوره، تا ډېرو خلقو ته ښودنه کړې ده، تا کمزوری لاسونه تکړه کړی دی. (۴) ستا ډاډګیرنې خلق په خپلو پښو ودرولی دی. کوم خلق چې په غورزېدو وُو هغوئ یې نېغ کړی دی. (۵) خو اوس مصیبت په تا باندې راغلے دے او تۀ وارخطا یې، چې دا تا له درنزدې شی نو تۀ پرېشانه شې. (۶) ستا اعتماد د خُدائ پاک یره نۀ ده څۀ، او ستا نېک عمل تا له اُمید نۀ درکوی؟ (۷) اوس دا سوچ وکړه، داسې څوک شته چې بېګناه وی او تباه شی؟ او داسې څوک صادق شته چې تباه شوے وی؟ (۸) چې څومره ما ته پته ده، چې چا دا بې‌اِنصافی کړې ده چې چا مصیبت کَرلے دے، نو هغۀ مصیبت رېبلے دے. (۹) د خُدائ پاک د ساه په ذریعه هغوئ سزا موندلې ده، او د هغۀ د غصې د زور په وجه هغوئ تباه شوی دی. (۱۰) بدعمله د ازمری په شان غرمبېږی، خو خُدائ پاک هغوئ غلی کوی او غاښونه یې ماتوی. (۱۱) لکه چې تکړه ازمرے د ښکار د کمی په وجه هلاکېږی، او د دې واړۀ بچی خوارۀ وارۀ شی. (۱۲) اوس ما ته پټ پټ یو خبر راغلو، او زما غوږُونو ته د دې غلے شان آواز راغلو. (۱۳) په نیمه شپه ما یو یروونکے خوب ولیدو، دا په هغه وخت وو چې خلق په درُوند خوب اودۀ وُو، (۱۴) یره او لړزان په ما باندې راغلل، چې دې زما ټول بدن وخوځولو. (۱۵) یو روح زما په وړاندې تېر شو او زما په بدن وېښتۀ نېغ ودرېدل. (۱۶) هغه روح ولاړ وو، خو ما ته پته نشته چې دا څۀ وُو. زما د سترګو په وړاندې یو شکل وو، هر څۀ خاموش وُو، بیا ما یو آواز واورېدو، (۱۷) ولې انسان کولے شی چې د خُدائ پاک په وړاندې صادق شی څۀ؟ ولې انسان د خالِق نه زیات پاک کېدے شی څۀ؟ (۱۸) تر دې پورې چې هغه په خپلو خِدمتګارانو باندې هم اعتماد نۀ کوی، او هغه د خپلو فرښتو کار ته هم غلط وائی، (۱۹) نو هغه به په انسان باندې څومره کم اعتماد وکړی څوک چې د خاورې نه جوړ وی. نو څوک چې د خاورې نه جوړ وی هغه به د پتنګ په شان په آسانۍ ذرې ذرې شی. (۲۰) سحر روغ وی او ماښام مړ شی. او څوک هم پرې خبر نۀ شی او د تل دپاره تباه شی. (۲۱) د هغوئ نه خپل ټول مال اخستے شوے دے، هغوئ په جاهلیت مړۀ شی.

۵ (۱) آواز وکړه، داسې څوک شته چې تا له جواب درکړی؟ داسې یوه فرښته شته څۀ چې د هغې نه مدد وغواړې؟ (۲) په حقیقت کښې نفرت کم عقل خلق وژنی، او حسد ساده خلق وژنی. (۳) ما دا لیدلی دی چې څۀ کم عقل خلق د لږ وخت دپاره کامیاب وی، خو بیا ناڅاپه تباهی وربانډې راشی. (۴) د هغوئ د بچو دپاره به د پناه هیڅ امکان نۀ وی، او داسې به څوک نۀ وی چې په عدالت کښې یې خلاص کړی. (۵) اوږی خلق د کم عقلو فصلونه خوری، کۀ د هغۀ د پټو نه د حِفاظت دپاره ازغی هم تاو وی، لالچی خلق د هغوئ دولت ختم کړی. (۶) څکه چې خفګان د زمکې نه نۀ راځی، او نۀ مصیبت د زمکې نه پېدا کېږی، (۷) خو انسانان د مصیبت دپاره داسې پېدا شوی دی لکه چې د اور بڅرکی بره الوځی. (۸) کۀ زۀ ستا په ځائ وے نو ما به خُدائ پاک لټولے، او خُدائ پاک ته به مې فریاد اورولے. (۹) هغه داسې لوئ لوئ کارونه کوی چې څوک وربانډې نۀ پوهېږی، هغه بې‌شمېره عجیبه کارونه کوی. (۱۰) هغه په زمکه باندې باران وروَی او هغه پټو ته اوبۀ رالېږی، (۱۱) چې څوک

غریب وی نو خُدائ پاک یې مالداره کړی، او چې څوک غمژن وی نو خوشحالي ورکړی. (۱۲) هغه د چالاکو منصوبې ګډې وډې کړی، نو داسې د هغوئ په لاس کښې هیڅ کامیابی نۀ راځی. (۱۳) هغه هوښیار د خپلې چالاکۍ په جال کښې راګیروی، او چالاک خلق زر فنا شی. (۱۴) د ورځې په وخت په هغوئ تیارۀ راشی او د غرمې په وخت داسې تیندکونه خوری لکه چې شپه وی. (۱۵) خو هغه ضرورتمند خلق د مرګ نه بچ کوی، او د زورَور د زور نه یې بچ کوی. (۱۶) نو چې غریبانان اُمید ولری، او د بې‌اِنصافه خلقو خولې بندې کړے شی. (۱۷) چې خُدائ پاک څوک ټیک کړی نو هغوئ څومره خوشحاله وی، نو په دې وجه د قادر خُدائ تربیت ته سپک مۀ ګورئ. (۱۸) کۀ هغه زخمی کول کوی، نو هغه یې مرهم پټۍ هم کوی، کۀ هغه وهل کوی، نو د هغۀ لاسونه یې علاج هم کوی. (۱۹) هغه به تاسو د شپږو افتونو نه بچ کوی، او په اوۀم کښې به تاسو ته هیڅ نقصان نۀ رسیږی. (۲۰) په قحط کښې به هغه تاسو د مرګ نه په بیعه واخلی، او په جنګ کښې به مو د مرګ نه بچ کړی. (۲۱) تاسو به د سپکو خبرو نه بچ شئ، او چې کله تباهی راځی نو تاسو به نۀ یریږئ. (۲۲) په تباهۍ او قحط پورې به تاسو خندا کوئ، او د زمکې د ځنګلی ځناورو نه به نۀ یریږئ. (۲۳) تاسو چې کوم پټی کَرئ نو په هغې کښې به کاڼی نۀ وی، او ځنګلی ځناور به په تاسو حمله نۀ کوی. (۲۴) تاسو ته به پته ولګی چې ستاسو کور محفوظ دے، تاسو به وګورئ چې ستاسو د رَمو نه به هیڅ ورک نۀ وی. (۲۵) تاسو ته به پته ولګی چې ستاسو اولاد به ډېر وی، داسې بې‌شمېره لکه په زمکه چې واښۀ وی. (۲۶) تاسو به خپل قبر ته په بوډاتوب کښې ځئ، لکه چې د فصل ګېډۍ درمند ته په خپل موسم کښې راځی. (۲۷) ګوره، زمونږه چې د عمر په حقله کومه تجربه ده، دا حقیقت دے. دا نصیحت واوره او په دې باندې عمل وکړه.“

د حضرت اَیُوب خپل شکایت صحیح ګڼل

(۱)-(۲) اَیُوب جواب ورکړو، ”کاش چې زما غم تللے شوے وے، او زما ټول مصیبتونه په تله کښې اچولے شوی وے. (۳) ځکه چې دا به د سمندر د شګو نه درانۀ وی، نو په دې وجه زما خبرې ګډې وډې وې. (۴) ځکه چې زۀ د قادر خُدائ په غشو باندې لګېدلے یم، د دې زهر زما په بدن کښې خوریږی، د خُدائ پاک افتونه په ما باندې راروان دی. (۵) ولې زۀ د شکایت کولو حق نۀ لرم؟ ولې ځنګلی خرونه او غوَیی آواز نۀ کوی څۀ چې کله هغوئ خوراک نۀ لری؟ (۶) چې څۀ څیز بې‌خونده وی نو هغه د مالګې نه بغیر خوړلے شی څۀ، یا د هګۍ په سپینو کښې څۀ مزه شته؟ (۷) کله چې زۀ دې ته وګورم نو زما لوږه ختمه شی، په داسې خوراک زۀ بیماریږم. (۸) کاش چې زما خواست منظور شی، او خُدائ پاک زما خواهش پوره کړی، (۹) زړۀ مې غواړی چې تباه مې کړی، او چې هغه خپل لاس راوړد کړی او ما ووژنی. (۱۰) دا به زما دپاره تسلی وی، زۀ به په بې‌رحمه درد کښې هم خوشحاله یم، ځکه چې ما به بیا هم د مقدسې هستۍ د خبرو نه اِنکار نۀ وی کړے. (۱۱) زما دومره طاقت نشته چې زۀ دا برداشت کړم، او چې زما څۀ اُمید نشته نو بیا زۀ ولې ژوندے یم؟ (۱۲) زما طاقت لکه د کاڼو دے څۀ؟ زما بدن د اوسپنې نه جوړ دے څۀ؟ (۱۳) په حقیقت کښې زۀ د خپل ځان سره د مدد کولو وس نۀ لرم، او خلاصون زما نه تلے دے. (۱۴) یو کس له په کار وی چې په خپل کمزوری دوست باندې رحم وکړی، خو تاسو سره د قادر خُدائ یره نۀ وی او په ما اِلزام لګوئ. (۱۵) زما ورونړو، تاسو ما سره د خوړ په شان دوکه بازی کوئ، چې کله باران نۀ وی نو دا اوچ شی. (۱۶) چې د ویلې شوې واورې د اوبو نه ډک وی، (۱۷) خو د ګرمۍ په وخت کښې دا اوبۀ اوچې شی، کله چې ګرمی شی، نو دا فنا شی. (۱۸) د اوبو لټولو دپاره قافلې خپلې لارې بدلې کړی، خو د ښبلو دپاره اوبۀ نۀ وی، نو هغوئ مړۀ شی. (۱۹) د تیما قافلې دا اوبۀ لټوی، او د شیبا مسافر دا اُمید لری چې اوبۀ به پېدا کړی. (۲۰) د قافلې یقین وی چې هغوئ به اوبۀ پېدا کړی، خو چې کله هلته ورسیږی نو هغوئ مایُوسه شی او اُمید یې ختم شی. (۲۱) اوس تاسو هم د دې اوچ خوړ په شان یئ چې بې‌کاره دے، تاسو زما مصیبت ولیدلو او ویرېدئ. (۲۲) ولې ما وئیلی دی څۀ، چې ما له تُحفه راکړئ؟ یا مې د پیسو دپاره تا ته کله مِنت کړے دے څۀ؟ (۲۳) یا دا چې د دشمن د لاس نه مې بچ کړئ؟ یا د ظالمانو نه مې خلاص کړئ؟ (۲۴) ما ته وښایئ او زۀ به خاموش شم، ما پوهه کړئ چې زۀ څنګه په غلطه یم. (۲۵) رښتیا خبرې څومره د درد نه ډکې وی. خو ستاسو د دې بحث نه مطلب څۀ دے؟ (۲۶) ستاسو خیال دا دے څۀ چې زما خبرې به صحیح کړئ، او د نا اُمیده سړی خبرې بې‌مطلبه ګڼئ؟ (۲۷) تاسو به یتیمان هم خرڅ کړئ، او تاسو به د خپل دوست په سر هم پیسې واخلئ. (۲۸) خو اوس ما ته وګورئ، ولې زۀ به تاسو ته دروغ وایم څۀ؟ (۲۹) خپل سوچ بدل کړئ او بې‌اِنصافه مۀ جوړیږئ، داسې وګڼئ چې زۀ په حقه یم. (۳۰) ستاسو څۀ خیال دے زۀ دروغ وایم څۀ؟

ستاسو په خیال کښې زهٔ په رښتیا او دروغو کښې فرق نهٔ شم کولے؟

د حضرت اَیُوب وینا: زما تکلیفونه نهٔ ختمېدونکی دی

۷ (۱) بنی آدم په دُنیا کښې سخت محنت نهٔ کوی څهٔ، او د هغوئ ژوند د مزدور په شان نهٔ دے څهٔ؟ (۲) لکه چې غلامان د
سورى په ارمان وى، او لکه مزدوران د خپلې تنخواه په طمع وى. (۳) په میاشتو میاشتو زما څهٔ مقصد نشته، او د غم شپې ما
له راکړے شوې دى. (۴) کله چې زهٔ څملم نو وایم چې، زهٔ به کله پاڅم؟ خو شپه اوږده وى، او تر سحر پورې په کټ کښې
اوړم راوړم. (۵) زما بدن د دانو او چینجو نه ډک دے، زما څرمن سخا شی او بیا وشلیږى. (۶) زما عُمر د سیلۍ په شان تېز
روان دے، او په نااُمیدئ کښې ختمیږى. (۷) یاد ساته چې زما ژوند صرف یوه ساه ده، او زما سترګې به بیا هیڅکله ښهٔ ورځ
ونهٔ ګورى. (۸) تهٔ ما اوس وینې خو بیا به مې ونهٔ ګورې، تهٔ به ما لټوې، خو زهٔ به نهٔ یم. (۹) لکه څنګه چې وریځ کمه شی او
فنا شی، نو چې څوک لاندې قبر ته لاړ شی نو هغه ترې نه بیا هیڅکله نهٔ شی راختلے، (۱۰) هغوئ بیا واپس خپلو کورونو ته نهٔ
شی راتلے، او هغوئ به هیڅکله نهٔ ښکارى. (۱۱) نو په دې وجه زهٔ به خپله خولهٔ نهٔ بندوم، زهٔ به د خپل زړهٔ د درد اظهار کوم،
زما زړهٔ د غصې نه تاو کړے دے. (۱۲) زهٔ سمندرى بلا یم څهٔ؟ چې ما د نظر لاندې ساتې؟ (۱۳) زهٔ د دې دپاره څملم چې آرام
وکړم، د دې دپاره چې د درد نه خلاص شم. (۱۴) نو تهٔ بیا ما په خوبونو کښې یروې او په تصور کښې مې یروې، (۱۵) نو زما
دپاره د ساه بندېدل ښهٔ دى، د داسې کړاؤ نه په مرګ خوشحال یم. (۱۶) زهٔ د خپل ژوند نه نفرت کوم، زهٔ به همېشه ژوندے نهٔ
یم. په دې لنډ تنګ ژوند کښې ما پرېږده. (۱۷) بنی آدم څهٔ څیز دے، چې تهٔ یې دومره خاص ګڼې، چې تهٔ هغوئ ته دومره توجو
ورکوې، (۱۸) هر سحر یې معائنه کوې، او هر وخت هغوئ معلوموې؟ (۱۹) تهٔ به ما له د یوې لحظې موقع رانهٔ کړې چې ساه
پکښې واخلم؟ (۲۰) اے د بنیادمو لیدونکیه، کهٔ زهٔ ګناه کوم، نو په تا باندې څهٔ اثر کوى؟ تا زهٔ ولې په نښه کړے یم؟ زهٔ په تا
باندې بوج جوړ شوے یم څهٔ؟ (۲۱) تهٔ زما غلطیانې ولې نهٔ معاف کوې او زما ګناه ولې نهٔ لرې کوې؟ زهٔ به ډېر زر په لحد کښې
پروت یم، تهٔ به ما لټوې، خو زهٔ به مړ یم.“

د بِلداد وینا

۸ (۱) بیا بِلداد شوحی ووئیل، (۲) ”ترڅو پورې به تهٔ دا خبرې کوې، او دا بک بک به جارى ساتې؟ (۳) خُدائ پاک د
اِنصاف نه نهٔ اوړى. او د قادر خُدائ کارونه همېشه په حقه وى. (۴) کهٔ ستاسو بچو د هغهٔ خِلاف ګناه کړې وى، نو هغوئ ته به
د هغې بدله مِلاو شوې وى. (۵) کهٔ تهٔ خُدائ پاک ولټوې او قادر خُدائ ته په دُعا کښې سوال وکړې، (۶) کهٔ تهٔ صفا او صادق
یې، نو هغه به په خپله راپاڅى او هغه به تا له خپل صحیح مقام واپس درکړى. (۷) اګر چې ستا شروع معمولى شان وه، خو په
مستقبل کښې به مالدار شې. (۸) معلوماتو دپاره مخکښېنو نسلونو نه تپوس وکړه، او د هغوئ چې کومې تجربې دى په هغې غور
وکړه. (۹) ځکه چې مونږ پرون پیدا شوى یُو او مونږ ته هیڅ پته نهٔ لګى، ځکه چې په زمکه باندې زمونږ وخت د سورى په شان
روان دے. (۱۰) خو پرېږده چې هوښیار مشران درته ښودنه وکړى، او د هغوئ وینا ته غوږ نیسه. (۱۱) چرته چې اوبهٔ نهٔ وى نو
هلته لوخه نهٔ را شنه کیږى، دا د اوبو نه بغیر نهٔ کیږى. (۱۲) او دا لا شنه وى او رېبلے شوې نهٔ وى، خو د نورو واښو نه زر
وچیږى. (۱۳) نو چې څوک خُدائ پاک هېروى نو د هغوئ هم دغه لار ده، چې څوک د خُدائ نه منکر وى نو د هغوئ اُمید به
ختم شی. (۱۴) د هغوئ ایمان نازک وى، د هغوئ یقین د جولا د جالې په شان وى. (۱۵) چې څوک په دې جاله یقین کوى نو
هغوئ ته به دا جاله ټینګه نهٔ شی، کهٔ څوک وربورې ځان وترى، نو دا به یې برداشت نهٔ کړى. (۱۶) منکر کسان داسې ښکارى
چې په نمر کښې رازرغون وى، او د دې څانګې په باغ کښې خورې ورې وى. (۱۷) د هغوئ جرړې د کاڼو د ډېرى نه تاوېږى، او
دا کاڼى کلک نیسى. (۱۸) خو کهٔ هغوئ د خپل ځائ نه لرې کړے شی، نو بیا به هغوئ اِنکار وکړى او وائى به چې ما تاسو کله
هم نهٔ یې لیدلے. (۱۹) ګوره، د هغوئ خوشحالى به د لږ وخت دپاره وى، خو نور بوټى راشنهٔ شی او د دې ځائ ونیسى. (۲۰)
ګوره، خُدائ پاک به یو بېداغه کس نهٔ رد کوى، او نهٔ به د بدعمله خلقو مدد وکړى. (۲۱) هغه به بیا هم تاسو له خوشحالى

درکړی، او ستاسو خولې به د خندا نهٔ ډکې کړی. ﴿۲۲﴾ چې څوک ستا نه نفرت کوی نو هغوئ به په شرمونو وشرمېږی، او د
بدکارانو کور به تباه شی.“

د حضرت اَیُوب جواب

۹ ﴿۱﴾ نو اَیُوب ورته په جواب کښې وفرمائيل، ﴿۲﴾ ”په حقيقت کښې ما ته پته ده چې دا هم داسې ده، خو بنی آدم د خُدائ
پاک په مخکښې څنګه صادق کېدے شی؟ ﴿۳﴾ کهٔ يو کس د هغهٔ سره لانجه کول وغواړی، نو هيڅ څوک به د هغهٔ د زرګونو
سوالونو نه د يو جواب هم ورنهٔ کړی. ﴿۴﴾ ځکه چې هغه زورَور او د حِکمت خاوند دے او څوک هم چې د هغهٔ مخالفت کوی
نو نقصان به اوچتوی. ﴿۵﴾ هغه ناڅاپه غرونه خوځوی، او په غصه کښې يې تباه کوی، ﴿۶﴾ څوک چې په زمکه زلزله راولی، او
د دې بنيادونه خوځوی، ﴿۷﴾ کهٔ هغه حُکم وکړی نو نمر به راونهٔ خېژی، او ستوری به ونهٔ ځليږی، ﴿۸﴾ چا چې يواځې آسمانونه
خوارهٔ کړی دی چا چې د سمندر چپې ايسارې کړې دی، ﴿۹﴾ چا چې ټول ستوری جوړ کړی دی، په دې کښې دب اکبر، جبار
او ثريا او جنوبی ستوری هم شامل دی. ﴿۱۰﴾ څوک چې د عقل نه بهر لوئ لوئ کارونه کوی، او بې‌شمېره عجيبه کارونه
کوی. ﴿۱۱﴾ ګوره، هغه زما نه تېر شو، خو زهٔ هغه نهٔ وينم، هغه تېرېږی، خو زهٔ د هغهٔ په تلو نهٔ پوهېږم. ﴿۱۲﴾ چې هغه روح وباسی
نو څوک يې منع کولے شی؟ څوک دا جرأت کولے شی چې ورته ووائی چې تهٔ څهٔ کوې؟ ﴿۱۳﴾ خُدائ پاک به د خپلې غصې نه
نهٔ اوړی، هغهٔ سمندری بلاګانې هم د پښې لاندې چخلې کړی دی. ﴿۱۴﴾ نو زهٔ څوک يم چې هغهٔ له جواب ورکړم، او زهٔ څوک يم
چې د هغهٔ سره بحث وکړم؟ ﴿۱۵﴾ اګر چې زهٔ بې‌ګناه يم او زهٔ هغهٔ له جواب نهٔ شم ورکولے، زهٔ خپل قاضی ته صِرف د رحم
درخواست کولے شم. ﴿۱۶﴾ کهٔ ما هغهٔ ته آواز وکړو او هغهٔ جواب راکړو، نو زما يقين نهٔ دے چې هغه به زما فرياد واوری. ﴿۱۷﴾
ځکه چې هغهٔ زهٔ په طوفان وهلے يم، او هغه بار بار ما زخمی کوی، ﴿۱۸﴾ هغه به ما ساه اخستو ته پرې نهٔ ږدی، خو زما ژوند به
د غمونو نه ډک کړی. ﴿۱۹﴾ کهٔ دا د زور خبره وی، نو هغه طاقتور دے. کهٔ دا د اِنصاف خبره وی، نو هغه عدالت ته څوک
راغوښتے شی؟ ﴿۲۰﴾ اګر چې زهٔ بې‌ګناه يم، خو زما خپله خولهٔ به ما مجرم کړی، اګر چې زهٔ بې‌داغه يم، خو خپله خولهٔ به ما
ګناهګار ثابِتوی. ﴿۲۱﴾ زهٔ بې‌داغه يم، زهٔ خپل ځان هم نهٔ پېژنم، زهٔ خپل ژوند ته سپک ګورم. ﴿۲۲﴾ ګناهګار او بې‌ګناه ټول د خُدائ
پاک په نظر کښې يو شان دی نو ځکه زهٔ وايم، هغه بې‌داغه او بدکاره دواړه تباه کوی. ﴿۲۳﴾ کله چې افت ناڅاپه مرګ راولی، نو
هغه د بې‌ګناه په غم پورې ټوقې کوی. ﴿۲۴﴾ ټوله دُنيا د بدکاره په لاس کښې ورکړے شوې ده، خُدائ پاک د قاضيانو سترګې
پټوی، کهٔ هغه دا نهٔ کوی نو بيا يې څوک کوی، او دا څوک دے؟ ﴿۲۵﴾ زما ژوند د منډه وهونکی نه تېز دے، دا په منډه روان دے
او هيڅ خوشحالی ورته نهٔ ملاوېږی. ﴿۲۶﴾ زما ژوند د تېزې کشتۍ په شان روان دے، داسې لکه چې باز په ښکار باندې غوټه شی.
﴿۲۷﴾ کهٔ اراده وکړم چې خپل شکايت پرېږدم، نو زهٔ به خپل خفګان په خوشحالۍ بدل کړم، ﴿۲۸﴾ زهٔ د خپلو ټولو تکليفونو نه
يرېږم، ځکه چې زهٔ په دې پوهيږم چې تاسو به ما بې ګناه ونهٔ ګڼئ. ﴿۲۹﴾ چې زهٔ مجرم ګڼلے شم، نو زهٔ بيا بې‌فائدې خواری ولې
کوم؟ ﴿۳۰﴾ کهٔ زهٔ خپل ځان په واوره ووينځم او خپل لاسونه په صابون پاک کړم، ﴿۳۱﴾ خو تهٔ به ما يوې ګنده کندې ته
وروغورزوې، او زما خپلې جامې به زما نه نفرت کوی. ﴿۳۲﴾ هغه زما په شان فانی انسان نهٔ دے، نو ځکه نهٔ ورسره بحث کولے
شم او نهٔ يې د جرګې ځائ ته بوتلے شم. ﴿۳۳﴾ زمونږ په مينځ کښې روغه کوونکے نشته، چې هغه زمونږ دواړو روغه جوړه
وکړی. ﴿۳۴﴾ کهٔ مينځګړے ما د خُدائ پاک د سزا نه بچ کړی نو زهٔ به بيا په يره کښې ژوند نهٔ تېروم. ﴿۳۵﴾ بيا به زهٔ ډاډه خبرې
کوم چې د هغهٔ يره زما په زړهٔ کښې نهٔ وی خو چې ترڅو پورې دا يره وی نو زهٔ نهٔ شم کولے.

د حضرت اَیُوب د خپل ژوند نه نفرت

۱۰ ﴿۱﴾ زهٔ د خپل ژوند نه نفرت کوم، زهٔ به ډېر شکايتونه کوم، زهٔ به په مايوسی کښې خبرې کوم. ﴿۲﴾ زهٔ به خُدائ پاک ته
ووايم چې ما مهٔ رد کوه، او تهٔ چې په ما کوم اِلزام لګوې نو د هغې نه ما خبر کړه. ﴿۳﴾ دا تا ته ښهٔ ښکاری، چې ما په عذاب
کړې، چې ما يعنې د خپلو لاسونو کار رد کړې او د بدکارو خلقو منصوبو ته ښهٔ ووائې؟ ﴿۴﴾ ولې ستا نظر د انسانانو په شان
دے؟ تهٔ د انسان په شان کتل کوې څهٔ؟ ﴿۵﴾ ستا عُمر زمونږ په شان لنډ دے څهٔ؟ يا ستا کالونه د انسانانو د کالونو په شان دی

ځهٔ؟ (۶) چې تهٔ زما غلطى معلوموې او زما ګناه لټوې، (۷) اګر چې تا ته پته ده چې زهٔ بېګناه يم، او ستا د لاسونو نه مې هيڅ څوک نهٔ شى بچ کولے. (۸) ستا لاسونو ما له صورت راکړو او جوړ يې کړم، او اوس مې بېخى تباه کوې. (۹) هغه راپه ياد کړه چې تا زهٔ د خټو نه جوړ کړم، او اوس به تهٔ ما بيا خاورې کوې؟ (۱۰) تا زهٔ د مور په خېټه کړم او زما وجود دې جوړ کړو. (۱۱) تا زهٔ د غوښې او څرمنې نه جوړ کړم، او د هډُوکو او پټو په ذريعه دې يو ځائ وتړلم. (۱۲) تا ما له ژوند او نهٔ ختمېدونکې مينه راکړې ده، او تا زما د ژوند ښهٔ حِفاظت کړے دے. (۱۳) خو اوس ما ته پته ولګېده چې تا د ډېر وخت نه ما ته د نقصان دپاره پټه منصوبه جوړه کړې وه. (۱۴) که زهٔ ګناه وکړم نو تهٔ ما وينې، او زما ګناه تهٔ نهٔ معاف کوې. (۱۵) که زهٔ بدکاره يم، نو ما غمژن کړه. او که زهٔ صادق يم، نو خپل سر نهٔ شم اوچتولے، ځکه چې زهٔ د شرم سره مخ شوے يم او په غمونو کښې ډوب يم. (۱۶) او که زهٔ خپل سر اوچتوم، نو تهٔ د ازمرى په شان زما ښکار کوې، او خپل لوئ طاقت زما خِلاف استعمالوې. (۱۷) تهٔ خپل ګواهان زما خِلاف بيا راتازه کړې، او خپله غصه زما خِلاف زياتوې، تهٔ زما خِلاف تازه دم فوجيان رالېږې. (۱۸) تا زهٔ د مور د خېټې نه ولې راوويستلم؟ کاش چې زهٔ د خلقو د سترګو د ليدو نه مخکښې مړ شوے وے. (۱۹) ښهٔ به دا وے چې د سره پېدا شوے نهٔ وے او د مور د خېټې نه سيدها قبر ته تلے وے. (۲۰) زما ژوند لنډ نهٔ دے څهٔ؟ ما پرېږده نو چې داسې يو ساعت په آرام شم، (۲۱) خو چې زهٔ لاړ شم او بيا هيڅکله راواپس نهٔ شم، چې تور او د تکې تورې تيارې مُلک ته لاړ شم، (۲۲) د نيمې شپې په شان تيارهٔ، د لانجو مُلک ته، چرته چې رڼا هم د تيارې په شان وى.“

د ضوفر وينا

۱۱ (۱) بيا ضوفر نعماتى جواب ورکړو، (۲) ”د ډېرو خبرو جواب په کار نهٔ دے څهٔ؟ ولې يو سړے په ډېرو خبرو خپل ځان بېګناه ثابتولے شى څهٔ؟ (۳) ستا فالتو خبرې دې نور خلق غلى کړى څهٔ؟ کله چې تهٔ د چا سپکاوے کوې، نو څوک به تا ته ګوته نهٔ نيسى څهٔ؟ (۴) ځکه چې تهٔ وائې چې زما عقيده ټيک ده، او زهٔ د خُدائ پاک په نظر کښې صفا يم، (۵) کاش چې خُدائ پاک کلام کړے وے، او هغهٔ تا ته صفا وينا کړے وے، (۶) او هغه به تا ته د حِکمت رازُونه وښائى. ځکه چې رښتينے حِکمت په ډېرو طريقو سره حاصلېږى. نو بيا پوهه شه چې خُدائ پاک تا له د هغې نه کمه سزا درکوى چې څومره تهٔ د ګناه په وجه حقدار يې. (۷) ولې تهٔ د خُدائ پاک هغه پټې خبرې معلومولے شې؟ او يا تهٔ د قادر خُدائ حد معلومولے شې څهٔ؟ (۸) دا حد د آسمان نه اوچت دے، تهٔ څهٔ کولے شې؟ او د مرګ د کندې نه ژُوب دے، تا ته څهٔ پته ده؟ (۹) د دې پيمانه د زمکې نه اوږده ده، او د سمندر نه پلنه ده. (۱۰) که خُدائ پاک راشى او تا په قېدخانه کښې واچوى، او هغه د اِنصاف دپاره عدالت جوړ کړى، نو هغه څوک ايسارولے شى؟ (۱۱) ځکه چې هغهٔ ته پته ده چې څوک دوکه باز دے، او هغه يې د هرې ګناه نه خبر وى. (۱۲) خو يو کم عقل کس به په هغه وخت هوښيار شى، چې کله د يوې کوچانۍ نه يو انسان پېدا شى. (۱۳) کله چې ستا خپل زړهٔ تيار شي، او لاسونه هغهٔ ته اوچت کړې (۱۴) د ګناهونو نه ځان خلاص کړې، او بدعملى د خپل کور نه ختمه کړې، (۱۵) نو يقيناً به بيا تهٔ خپل سر بغېر د څهٔ شرم نه اوچت کړې، تهٔ به په امن کښې يې او نور به نهٔ يرېږې. (۱۶) تهٔ به خپل غم هېر کړې، او داسې به دې هېر شى لکه چې بيا به دې هيڅ خيال کښې نهٔ راځى. (۱۷) او ستا ژوند به د غرمې د نمر نه زيات روښانه وى، او تيارهٔ به دې هم د سحر د رڼا په شان وى. (۱۸) او ستا به اعتماد پېدا شى، ځکه چې اُميد شته، او تهٔ به بچ شې او په حِفاظت کښې به آرام کوې. (۱۹) تهٔ به څملې او هيڅ څوک به تا نهٔ يروى، ډېر خلق به ستا نه د مدد اُميد ساتى. (۲۰) خو د بد کاره خلقو سترګې به ړندې شى، او هغوئ به د تېښتې ټولې لارې خطا کړى، او هغوئ به صرف د مرګ په انتظار وى.“

د حضرت اَيُوب جواب

۱۲ (۱) نو اَيُوب جواب ورکړو، (۲) ”په دې کښې هيڅ شک نشته چې تاسو په هر څهٔ پوهېږئ، او چې کله تاسو مړئ نو ستاسو پوهه به تاسو سره ختمه شى. (۳) خو زهٔ هم ستاسو په شان پوهه لرم، زهٔ ستاسو نه کم نهٔ يم، چې تاسو څهٔ وايئ نو په دې باندې هر څوک پوهېږى. (۴) زهٔ د خپلو دوستانو دپاره يوه مسخره يم، زهٔ چې خُدائ پاک ته آواز کوم نو هغه زما آواز اورى، زهٔ يو داسې سړے يم چې صادق او بېداغه يم، خو زهٔ مسخره جوړ شوے يم. (۵) کوم خلق چې په آرام وى نو هغوئ په

هغه چا پورې خندا کوی چې څوک په تکلیف کښې دی، او هغه خلقو له دیکه ورکوی د چا چې پښې ښوئیږی. (٦) د ډاکوانو کورونه په امن کښې وی، او چې څوک خُدائ پاک راپاروی نو هغه محفوظ وی، اګر چې هغوئ د خُدائ پاک په ځائ په خپل طاقت باندې بهروسه کوی. (٧) خو د ځناورو نه تپوس وکړئ او هغوئ به ستاسو رهنمائی وکړی، او په هوا کښې د مارغانو نه تپوس وکړئ، نو هغوئ به تاسو ته ښودنه وکړی، (٨) او د زمکې د بوټو نه تپوس وکړئ، نو دا به تاسو ته ښودنه وکړی، او د سمندر کبانو نه تپوس وکړئ نو هغه به تاسو ته دا بیان وکړی. (٩) څکه چې هغوئ ټولو ته پته ده چې زما تکلیف د مالِک خُدائ د طرف نه دے. (١٠) د هغهٔ په لاس کښې د هر ژوندی څیز ژوند دے او د هغهٔ په لاس کښې د هر بشر ساه ده. (١١) ولې غوږونه د خبرو معائنه نهٔ کوی لکه څنګه چې ژبه د خوراک خوند معلوموی؟ (١٢) ولې حِکمت د سپین‌ږیرو سره نهٔ وی څهٔ؟ ولې زیات عُمر سره پوهه نهٔ راځی څهٔ؟ (١٣) حِکمت او طاقت د خُدائ پاک سره دی، د هغهٔ سره رهنمائی او پوهه شته دے. (١٤) چې هغه څهٔ وران کړی نو هیڅ څوک یې بیا نهٔ شی جوړولے، او چې هغه کوم سړے قیدی کړی نو هغه خلاصیدلے نهٔ شی. (١٥) کهٔ هغه باران ایسار کړی، نو زمکه به اوچه شی، کهٔ هغه اوبهٔ راپرېږدی، نو اوبهٔ به زمکه تباه کړی. (١٦) طاقت او حِکمت د هغهٔ سره دے، دوکه خوړونکے او دوکه ورکوونکے د هغهٔ د اختیار لاندې دی. (١٧) هغه د مشرانو نه پوهه اخلی، او د قاضیانو نه کم عقلان جوړوی. (١٨) هغه د بادشاهانو نه اختیار واخلی، او د هغوئ نه غلامان جوړ کړی. (١٩) هغه اِمامان شړی او اختیار ترې اخلی، او هغه طاقتور لرې کوی چې ډېر وخت یې حکومت کړے وی. (٢٠) هغه اعتباری مشیران غلی کړی، د مشرانو نه حِکمت یوسی. (٢١) هغه شهزادګان سپک کړی، او هغه د زورَورو زور اوبهٔ کوی. (٢٢) هغه د قبر تیارهٔ لرې کوی، او هغه تکه توره تیارهٔ په رڼا بدلوی. (٢٣) هغه قومونه تکړه کړی او بیا یې تباه کړی، هغه قومونه لوئ کړی او بیا یې پرېږدی. (٢٤) هغه د دُنیا د مشرانو نه پوهه ختموی، او پرې یې ږدی چې سرګردانه او پریشانه ګرځی. (٢٥) هغه مشران په تیارهٔ کښې د ړندو په شان سرګردانه ګرځی، او د شرابی په شان یې څنګېدلے کړی.

١٣ (١) ګوره، زما سترګو دا هر څهٔ لیدلی دی، او زما غوږُونو دا اورېدلی دی او پوهه شوے یم. (٢) چې تا ته د څهٔ پته ده نو ما ته هم د هغې پته ده، زهٔ تا نه څهٔ کم نهٔ یم. (٣) خو زهٔ به د قادر خُدائ سره خبره وکړم، او زهٔ غواړم چې هغهٔ ته خپل ځان بې‌ګناه ثابت کړم. (٤) د حقیقت پټولو دپاره تاسو دروغ وایئ، او تاسو د بې‌کاره طبیبانو په شان یئ. (٥) مړه کهٔ تاسو خولې بندې کړئ، نو دا به ستاسو عقلمندی وی. (٦) اوس تاسو زما بحث واورئ، او زما زاری واورئ. (٧) تاسو هغه څهٔ وایئ څهٔ چې خُدائ پاک نهٔ دی وئیلی، او تاسو د هغهٔ د خاطره د دوکې خبرې کوئ څهٔ؟ (٨) تاسو به د هغهٔ طرفداری کوئ څهٔ، تاسو به د خُدائ پاک صفائی کوئ څهٔ؟ (٩) دا به ستاسو دپاره ښهٔ وی څهٔ چې هغه ستاسو آزمېښت وکړی؟ یا تاسو هغه داسې دوکه کولے شئ، لکه چې تاسو نور کسان دوکه کوئ؟ (١٠) هغه به بې‌شکه تاسو ورَټی کهٔ تاسو په پټه طرفداری وکړئ. (١١) د هغهٔ د شان نه به تاسو یرېږئ نه څهٔ، او د هغهٔ یره به په تاسو باندې غالبه نهٔ شی؟ (١٢) ستاسو قیصې او متلونه د ایرو په شان بې‌کاره دی، او ستاسو خبرې د ختې د لوښو په شان کچه دی. (١٣) تاسو غلی شئ او ما له د خبرو کولو موقع راکړئ، نو چې څهٔ کیږی هغه دې په ما وشی. (١٤) زهٔ به خپل ژوند په خطره کښې واچوم، او د خپل زړهٔ خبره به وکړم. (١٥) کهٔ هغه ما وژنی هم خو زهٔ به په هغهٔ توکل کوم، او زهٔ به د هغهٔ په مخکښې خپله دفاع کوم. (١٦) او داسې به زهٔ بچ شم څکه چې زهٔ څهٔ کافر خو نهٔ یم کهٔ زهٔ وم نو بیا به زهٔ د هغهٔ په مخکښې نهٔ شوم ودرېدے. (١٧) زما خبره په غور سره واورئ، او تاسو ما ته غوږ ونیسئ. (١٨) ګورئ، ما د خپلې خبرې تیارے کړے دے، ما ته پته ده چې زهٔ به بې‌ګناه ثابت شم. (١٩) څوک ما سره په دې باندې بحث کولے شی؟ کهٔ څوک ما غلط ثابت کړی نو زهٔ به خاموش شم او مړ به شم.

د حضرت ایُوب خفګان

(٢٠) اے خُدایه، ما له صِرف دوه څیزونه راکړه، نو بیا به زهٔ خپل ځان ستا نه نهٔ پټوم. (٢١) خپله سزا زما نه لرې کړه، او په خپله یره باندې ما مهٔ یروه. (٢٢) بیا ما ته آواز وکړه او زهٔ به جواب درکړم، یا ما له اجازت راکړه چې خبرې وکړم او تهٔ ما له د هغې جواب راکړه. (٢٣) زما غلطیانې او زما ګناهونه څومره دی؟ ما ته زما بغاوت او زما ګناه وښایه. (٢٤) تهٔ خپل مخ ولې پټوې، او تهٔ ما خپل دشمن ولې ګڼې؟ (٢٥) زهٔ خو هیڅ هم نهٔ یم، نو تهٔ ما ولې یروې؟ زهٔ خو داسې یم لکه چې په هوا کښې پاڼې

خوَزی دوړې الوځی. (۲۶) ځکه چې تهٔ زما خِلاف ترخې خبرې ليکې، او تهٔ ما له د ځوانئ د ګناه سزا راکوې. (۲۷) تهٔ زما پښې
په زولنو کښې تړې، او تهٔ زما په ټول چال چلن نظر ساتې، او زما د پښو چاپونه هم معلوموې. (۲۸) زهٔ د سخا ځيزونو په شان
خراب شوے يم، د هغه جامو په شان چې چينجو خوړلې وی.

۱۴ (۱) يو فانی انسان، د مور د خېټې نه پېدا، د يو څو ورځو مېلمه او د تکليفونو نه ډک، (۲) د يو ګل په شان راوټوکيږی
او مړاوے شی، هغه د سوری په شان منډه وهی زر زر ختميږی. (۳) تهٔ په يو کمزوری مخلوق باندې نظر ساتې؟ او تهٔ ما سره
عدالت کوې؟ (۴) د يو ناپاک ځيز نه څوک پاک ځيز راويستلے شی؟ دا کار هيڅ څوک هم نهٔ شی کولے. (۵) ځکه چې د
هغوئ د عُمر حد مقرر دے، او د هغوئ د مياشتو شمېر تا ته معلوم دے، او دا تا مقررې کړې دی او دا نهٔ شی بدلېدلے، (۶)
نو مونږ پرېږده چې آرام وکړُو. مونږ د مزدورانو په شان يُو او مونږ پرېږده چې خپل کار په خير ختم کړُو. (۷) کهٔ يوه ونه هم
راوغورزولے شی، نو امکان شته دا به بيا راوشی، او د دې شنهٔ کېدل به نهٔ ختميږی. (۸) اګر چې د دې جرړې په زمکه کښې
زړيږی، او د دې مونډ په زمکه کښې ورَستيږی، (۹) خو يو ځاځکی اوبو سره به دا بيا را شنه شی، او د يوې نوې ونې په شان
به دا بيا ځانګې ونيسی. (۱۰) خو چې انسان مړ شی نو طاقت يې ختم شی، چې انسان ساه ورکړی نو بيا چرته وی؟ (۱۱) لکه
څنګه چې د يو ډنډ اوبهٔ کميږی، او په سيند کښې اوبهٔ اوچيږی، (۱۲) نو انسان په قبر کښې څملی او بيا نهٔ راپاځی، چې ترڅو
پورې آسمانونه ختم شوی نهٔ وی، نو هغوئ به د خپل خوب نه نهٔ راپاځی. (۱۳) کاش، چې تا زهٔ په قبر کښې پټ کړے وے، او
چې تر هغې پورې دې زهٔ فنا کړے وے چې ستا غصه تېره شوے وے، او يا دې يو وخت مقرر کړے وے چې زهٔ دې راپه ياد
شوے وے. (۱۴) چې انسان ختم شی، نو هغه بيا ژوندے کېدے شی څهٔ؟ زهٔ به زما د سخت محنت په دې ټولو ورځو کښې
اِنتظار کوم تر هغې پورې چې زما تکليف ختم شی. (۱۵) تهٔ به ما ته آواز وکړې او زهٔ به جواب درکړم، تهٔ به د هغه مخلوق ارمان
وکړې چې تا پېدا کړی دی. (۱۶) بيا به تهٔ زما په هر قدم باندې نظر ساتې، خو زما د ګناهونو حساب به نهٔ کوې. (۱۷) زما
ګناهونه به په يوه بوجئ کښې بند شوې وی، او تهٔ به زما ټولې غلطيانې پټې کړې. (۱۸) خو غر راوغورزيږی او ټوټې ټوټې شی، او
غټ غټ کانی د خپل ځائ نه وخوځيږی، (۱۹) اوبهٔ کانی مړی، او سېلاب د زمکې خاوره اوړی، نو داسې تهٔ د انسان اُميد تباه
کوې. (۲۰) تهٔ په هغوئ باندې تل غالب يې او هغوئ ختميږی، تهٔ د هغوئ شکلونه بدلوې او د مرګ په طرف يې بوځې. (۲۱) کهٔ د
هغهٔ بچو ته عزت مِلاو شی، نو هغهٔ ته پته نهٔ لګی، او کهٔ د هغهٔ د بچو سپکاوے وشی نو هم هغهٔ ته پته نهٔ لګی. (۲۲) هغهٔ ته صِرف
د خپل بدن درد محسوسيږی، او هغه صرف په خپل غم کښې آخته وی.“

د اليفز وينا

۱۵ (۱) نو تيمانی اليفز جواب ورکړو، (۲) ”يو هوښيار کس دې تشې خبرې وکړی څهٔ، او هغه دې هسې بې‌مطلبه خبرې
وکړی څهٔ؟ (۳) هغوئ دې په بې‌فائدې خبرو باندې بحث کوی څهٔ، يا په داسې خبرو باندې چې د هغې هيڅ مقصد نهٔ وی؟ (۴)
خو تهٔ د خُدائ پاک نه هيڅ يره نهٔ لرې، او د خُدائ پاک د عبادت لاره نيسې. (۵) ځکه چې ستا ګناه ستا ژبې ته ښودنه کوی،
او تا د دوکه باز ژبه خوښه کړې ده. (۶) دا زهٔ نهٔ يم، خپله ژبه تا ته بد وائی، ستا خپله خولهٔ ستا خِلاف ګواهی ورکوی. (۷) تهٔ
د بنی آدم د نسل وړومبے پېدا شوے کس يې څهٔ؟ تهٔ د غرونو نه مخکښې پېدا شوے يې څهٔ؟ (۸) تا د خُدائ پاک د راز
منصوبې واورېدې څهٔ؟ او ستا څهٔ خيال دے ولې تهٔ يواځې هوښيار يې څهٔ؟ (۹) تا سره داسې څهٔ عِلم دے چې مونږ سره
نشته؟ تهٔ داسې په څهٔ پوهيږې چې مونږ پرې نهٔ پوهيږو؟ (۱۰) سپين‌ږيری او بوډاګان زمونږ په طرف باندې دی، کوم چې ستا د
پلار نه ډېر مشران دی. (۱۱) د خُدائ پاک تسلی ستا دپاره کمه ده څهٔ؟ د هغهٔ نرمې خبرې ستا دپاره کافی نهٔ دی څهٔ؟ (۱۲) تهٔ د
خپلو جذباتو نه کار ولې اخلې؟ او ستا رنګ ولې دومره سور دے (۱۳) چې خُدائ پاک ته غصه يې؟ او ستا د خولې نه داسې
ګډې وډې خبرې وځی؟ (۱۴) بنی آدم څهٔ وی، چې هغه صفا شی؟ او چې د ښځې نه پېدا شی، نو هغه صادق کېدے شی؟ (۱۵)
ګوره، خُدائ پاک په خپلو فرښتو باندې هم اعتبار نهٔ کوی، او د هغهٔ په نظر کښې آسمانونه هم صفا نهٔ دی، (۱۶) نو بيا به بنی آدم
نور هم ګنده او ګناه ګار وی، څوک چې هر وخت په ګناه کښې آخته وی. (۱۷) کهٔ تهٔ زما خبرې ته غوږ کېږدې، نو زهٔ به تا ته

وښايم، او چې ما څهٔ ليدلی وی نو زهٔ به درته د هغې بيان وکړم. ﴿۱۸﴾ څهٔ چې هوښيارانو وئيلی دی، نو د هغوئ پلار نيکهٔ دا خبرې د هغوئ نه پټی نهٔ دې ساتلې، ﴿۱۹﴾ کومو مشرانو له چې ډېره موده مخکښې دا مُلک ورکړے شو او چې په هغه وخت کښې لا غير قومونه نهٔ وو راغلی. ﴿۲۰﴾ بدعمله خلق ټول عمر په خپل درد کړيږی، د تکليف کالونه په ظالمانو باندې راجمع شوی دی. ﴿۲۱﴾ د هغوئ په غوږُونو کښې يرووونکی آوازونه دی، د امن په وخت کښې به په هغوئ باندې تباهی راشی. ﴿۲۲﴾ هغوئ تيارهٔ ته د تلو همت نهٔ شی کولے، د هغوئ ژوند هر وخت په خطره کښې وی. ﴿۲۳﴾ ټپوسان انتظار کوی چې د هغوئ غوښې وخوری، او تباهی د هغوئ سر له راغلې ده، ﴿۲۴﴾ پرېشانی او تکليف هغوئ ويروی، او دا ځيزونه په هغوئ باندې غالِب شی، داسې لکه چې يو بادشاه د جنګ دپاره تيار شی. ﴿۲۵﴾ ځکه چې هغوئ خپل لاسونه د خُدائ پاک خِلاف اوچت کړل، او هغوئ د قادر خُدائ نه بغاوت وکړو. ﴿۲۶﴾ هغوئ د هغهٔ خِلاف د سرکشئ سره حمله کوی، او يو غټ ډال ورسره وی. ﴿۲۷﴾ دا بدعمله خلق درانهٔ او مالدار دی، د هغوئ څټونه په وازګه باندې غټ شوی دی. ﴿۲۸﴾ هغوئ به په تباه شوی ښارونو کښې ژوند تېروی، او په داسې کوړنو کښې چې په هغې کښې هيڅ څوک هم نهٔ اوسيږی، داسې کورونه چې په راغورزېدو بدل وی، ﴿۲۹﴾ هغوئ به نهٔ مالداره کيږی او د هغوئ مال دولت به نهٔ پاتې کيږی، او هغوئ به د زمکې د مخ نه ورک شی. ﴿۳۰﴾ هغوئ به د تيارې نه ونهٔ تښتی، لمبې به د هغوئ ښاخونه وسوزوی، او د هغوئ ژوند به داسې ختم شی لکه چې هوا د ګلونو غوټئ ختموی. ﴿۳۱﴾ هغوئ دې نور خپل ځان په فانی مالداری باندې نهٔ دوکه کوی، ځکه چې هغوئ به تش لاس پاتې شی. ﴿۳۲﴾ د ونو په شان، چې کله دا ښې شنې وی نو ووهلے شی، او د دې ښاخونو بيا هيڅکله شنې نهٔ شی. ﴿۳۳﴾ او د هغوئ انګور چې لا کچه وی نو ويه غورزيږی، او د زيتُونو د ونو په شان به خپلې د ګلونو غوټئ ضائع کړی. ﴿۳۴﴾ ځکه چې د خُدائ پاک نه د منکرو خلقو اولاد به نهٔ وی، او څوک چې د رشوت سره مينه کوی نو اور به د هغوئ کورونه سوزوی. ﴿۳۵﴾ داسې خلق نورو ته د نقصان رسولو په سوچ کښې وی، هغوئ شيطانی کوی او د هغوئ زړونه د دوکې نه ډک وی.“

د حضرت اَيُوب جواب

۱۶ ﴿۱﴾ بيا اَيُوب جواب ورکړو، ﴿۲﴾ ”زهٔ د دې ځيزونو نه ښخوا خبر يم، او ستاسو خبرې ما له تسلی نهٔ راکوی. ﴿۳﴾ ستاسو د هوائی خبرو څهٔ حد نشته څهٔ؟ يا په څهٔ وجه باندې تاسو خبرې نهٔ بندوئ؟ ﴿۴﴾ کهٔ تاسو زما په ځائ وئ نو هم ما ستاسو خِلاف لوئې لوئې خبرې جوړولے شوې، او ستاسو سپکاوے به مې کړے وے. ﴿۵﴾ خو کهٔ دا زهٔ وے، نو ما به ستاسو حوصله افزائی کړے وے. او ما به دا کوشش کړے وے چې ستاسو غم لرې کړم. ﴿۶﴾ خو کهٔ زهٔ د خپل ځان صفائی پيش کوم نو زهٔ به په تکليف کښې کيږم، خو کهٔ زهٔ خبرې نهٔ کوم نو ما ته بيا هم ډېر تکليف رارسيږی. ﴿۷﴾ اے خُدايه پاکه، زهٔ اوس تا ډېر ستومانه کړے يم، تا زما مکمل خاندان تباه کړے دے. ﴿۸﴾ تا زهٔ ګېر کړے يم، او دا زما خِلاف يو ثبوت دے، چې زهٔ اوچ کلک او کمزورے شوے يم، او دا زما خِلاف ګواهی ورکوی. ﴿۹﴾ هغهٔ د خپلې غصې په وجه زهٔ خراب کړے يم او زما نه نفرت کوی، هغهٔ ما ته خپل غاښونه چيچلی دی، زما دشمن د هغهٔ سترګې زما خِلاف برندوی. ﴿۱۰﴾ خلق ما پورې خندا کوی، هغوئ په مسخرو کښې ما په مخ باندې وهی او زما خِلاف يې اتفاق کړے دے. ﴿۱۱﴾ خُدائ پاک ما د خُدائ نه منکرو خلقو له ورکوی، او د بدعمله خلقو لاسونو ته مې حواله کوی. ﴿۱۲﴾ زهٔ صحيح سلامت وم او هغهٔ زهٔ دوه ټوټې کړم، هغهٔ زهٔ د ښټ نه ونيولم او ټوټې ټوټې يې کړم، هغهٔ زهٔ د خپلې نښې په توګه ودرولم. ﴿۱۳﴾ د هغهٔ غشی ويشتونکی زما نه تاو شول. هغهٔ زما ګردې راوويستلې او په ما يې هيڅ رحم ونهٔ کړو، هغهٔ زما تريخے په زمکه بهر وغورزولو. ﴿۱۴﴾ هغهٔ زهٔ بيا مات راماټ کړم، هغهٔ د يو جنګيالی په شان په ما باندې رامنده کړه. ﴿۱۵﴾ ما د ځان دپاره د ټاټ جامې ګنډلې دی، او هغهٔ زهٔ د خاورې په شان مېده کړے يم. ﴿۱۶﴾ زما سترګې د ژړا نه سرې دی، او زما د سترګو ليمهٔ تور شول. ﴿۱۷﴾ اګر چې ما هيڅ ظلم زياتے نهٔ دے کړے، او زما په دُعا کښې خلوص دے. ﴿۱۸﴾ اے زمکې، زما وينه مهٔ پټوه، او زما د اِنصاف فرياد دې څوک نهٔ ختموی. ﴿۱۹﴾ خو بيا هم په آسمان کښې داسې ذات شته چې هغه زما مل دے او هغه به بېشکه ووائی چې زهٔ په حقه يم. ﴿۲۰﴾ زما مينځګړے زما دوست دے او زما سترګې خُدائ پاک ته اوښکې تويوی. ﴿۲۱﴾ او زما دوست زما دپاره خُدائ پاک سره بحث کوی لکه څنګه چې يو سړے د خپل دوست دپاره مِنت زاری کوی. ﴿۲۲﴾ صِرف يو څو کاله به پاتې وی چې زهٔ به په هغه سفر باندې روان شم چې د

هغې نه واپس کېدل نشته.

د حضرت ایُوب د خپل آرام دپاره دُعا کول

۱۷ (۱) زما زور ختم شوے دے او زما ورځې لنډې شوې دی، او قبر زما دپاره تيار دے. (۲) زما نه ګېرچاپېره مسخرې
کوونکی راتاو دی، او زهٔ ګورم چې هغوئ ما ته سپکې خبرې کوی. (۳) اے خُدايه پاکه، تهٔ زما ضمانت وکړه، ځکه چې بل هيڅ
څوک به زما ذمه واری وانهٔ خلی. (۴) ځکه چې تا د هغوئ په ذهنونو باندې پردې لګولې دی، هغوئ مهٔ پرېږده چې په ما غالب
شی. (۵) څوک چې د خپلې فائدې دپاره دوستان دوکه کوی، نو د هغوئ د اولاد سترګې به ړندې شی. (۶) خُدائ پاک زهٔ د
خلقو دپاره د خندا کړے يم، هغوئ زما په مخ باندې توکاڼې توکی. (۷) د غم په وجه زما سترګې سرې شوې دی، او زما بدن
اوچ کلک شوے دے. (۸) کله چې نېکان خلق ما وګوری نو په لړزان شی، او بېګناه خلق د خُدائ پاک نه د منکرو خلقو
مخالفت کوی. (۹) خو صادقان د خپلې لارې نه نهٔ اوړی، چې صادقان ورځ په ورځ نور هم تکړه کېږی. (۱۰) اوس تاسو ټول
چرته ما ته څهٔ سمه خبره وکړئ، خو بيا به هم په تاسو کښې يو هوښيار کس پېدا نهٔ کړم. (۱۱) زما دوران تېر شو او زما
منصوبې ناکامه شوې، زما نه زما اُميدونه ختم شول. (۱۲) هغوئ د شپې نه ورځ جوړوی، او رڼا ته تيارهٔ وائی. (۱۳) زهٔ د مرګ
په طمع يم، او زهٔ به تل په تيارهٔ کښې پروت يم، (۱۴) کهٔ زهٔ قبر ته ووايم چې تهٔ زما پلار يې، او چينجو ته ووايم چې تاسو زما
مور يا خور يئ، (۱۵) نو بيا زما اُميد چرته دے؟ او دا چا ته ښکاری؟ (۱۶) نو زما ټول اُميدونه به په قبر کښې فنا شی؟ او زما
ټول ارمانونه به خاورې شی څهٔ؟"

د بِلداد وينا

۱۸ (۱) بيا شوحی بِلداد جواب ورکړو، (۲) "تر کومې پورې به تهٔ خبرې کوې؟ د مطلب خبره کوه، نو بيا به مونږ خبرې
وکړُو. (۳) مونږ په ځناورو کښې ولې شمېرلے شُو؟ مونږ ستاسو په نظر کښې ولې کم عقلان يُو؟ (۴) تهٔ په غصه کښې هسې
خپل ځان سوزوې، ستا دپاره دې دُنيا پرېښودلے شی څهٔ، يا غرونه دې ستا دپاره د خپل ځائ نه لرې کړے شی څهٔ؟ (۵) په
حقيقت کښې د بدعمله خلقو ډيوه ختمه کړے شوې ده، او بيا به د هغې شُغلې بلې نهٔ شی. (۶) د هغوئ په خېمه کښې رڼا په
تيارهٔ بدله شوې ده، او د هغوئ دپاسه ډيوه مړه کړے شوې ده. (۷) د هغوئ مضبوط قدمونه خطا شوی دی، او د هغوئ خپلو
منصوبو هغوئ ناکامه کړی دی. (۸) ځکه چې هغوئ په يو جال کښې انښتی دی، او هغوئ په يوه کنده کښې پرېوځی. (۹) د
هغوئ پونده په دام کښې ګېرېږی، او هغه يې کلک ونيسی. (۱۰) يو جال په زمکه کښې پټ دے، او د هغوئ په لاره کښې يو دام
پټ دے. (۱۱) هغوئ د هر طرف نه ډرېږی، او چې چرته هم ځی نو يره ورپسې وی. (۱۲) د هغوئ طاقت د لوږې په وجه ختم
شوے دے، او تباهی د هغوئ د غلطۍ په انتظار کښې ده. (۱۳) بيماری د هغوئ څرمن خوری، او مرګ د هغوئ اندامونه خوری.
(۱۴) چې په کومو خېمو کښې هغوئ په حِفاظت کښې وُو نو هغوئ ويستلے شوی دی، او هغوئ د دهشت بادشاه ته راوستلے
شوی دی. (۱۵) د هغوئ په خېمو کښې هيڅ څوک هم پاتې نهٔ دی، او د هغوئ د کورونو دپاسه د ګوګړو باران دے. (۱۶) د هغوئ
جرړې لاندې اوچې شوې دی، او د هغوئ څانګې پاس مړاوې شوې دی. (۱۷) د هغوئ نوم به د زمکې نه ختم شی، او په لارو
کوڅو کښې به د هغوئ ذکر نهٔ کېږی. (۱۸) هغوئ د رڼا نه تيارې ته ديکه کړے شوی دی، او د دُنيا نه شړلے شوی دی. (۱۹) د
هغوئ اولاد نشته، او د هغوئ د خاندان يو کس هم ژوندے پاتې شوے نهٔ دے. (۲۰) د نمرخاتهٔ طرف نه واخله تر نمرېرېواتهٔ
پورې چې څوک هم د هغوئ د اَنجام نه خبرېږی، نو د يرې نه لړزېږی. (۲۱) دوئ به وائی چې دا د بدعمله خلقو کور دے، د هغه
چا څوک چې د خُدائ پاک نه منکر وی."

د حضرت ایُوب جواب

۱۹ (۱) بيا ايُوب جواب ورکړو، (۲) "تهٔ به تر کومې پورې ما له تکليف راکوې، او په خپلو خبرو به زما زړهٔ غوڅوې؟ (۳)

تا لس ځلې زما بےعزتی کړې ده، تهٔ چې ما له کوم تکلیف راکوې په هغې تهٔ شرمېږې نهٔ څهٔ؟ (۴) او کهٔ دا رښتیا هم وی چې ما غلطی کړې ده، نو ستا په کښې څهٔ کار دے؟ (۵) تهٔ په خپل نظر کښې زما نه لوئ یې، زما تکلیف د ګناه د ثبوت دپاره استعمالوې. (۶) نو بیا پوهه شه چې خُدائ پاک زهٔ په غلطه کړے یم، او زما نه ګېرچاپېره یې جال خور کړے دے. (۷) ګوره، زهٔ د فریاد چغې هم وهم، خو څوک ما له جواب نهٔ شی راکولے، زهٔ په زوره زوره چغې وهم، خو اِنصاف نشته. (۸) خُدائ پاک زما لارې بندې کړې دی او زهٔ خوځېدے نهٔ شم، او هغهٔ زما په لار کښې تیارې جوړې کړې دی. (۹) هغهٔ زما نه عزت اخستے دے، او زما د سر نه یې تاج اخوا کړے دے. (۱۰) هغه د هر طرف نه ما راغورزوی او زهٔ ختم یم، هغهٔ د ونې په شان زما د اُمید جرړې راویستلې دی. (۱۱) هغه زما خِلاف سخت غصه شوے دے، او هغه مې خپل دشمن ګڼی. (۱۲) د هغهٔ فوجیان راغونډ شوی دی، هغوئ په ما باندې حملې دپاره لارې تیارې کړې دی. او زما د خېمې نه ګېرچاپېره یې خېمې لګولې دی. (۱۳) زما خپلوان ما نه ځان لرې ساتی، او زما دوستان زما خلاف شوی دی. (۱۴) زما خپلوانو او زما نزدې دوستانو زهٔ پرېښے او هېر کړے یم، (۱۵) زما په کور کښې مېلمنو زهٔ هېر کړے یم، زما وینځې ما پردے سړے ګڼی، زهٔ د هغوئ په نظر کښې یو مسافر یم. (۱۶) زهٔ چې خپل نوکر راوغواړم نو هغه ما له نهٔ راځی، زهٔ هغهٔ ته سوال زاری کوم. (۱۷) زما د خولې بوئ هم زما په ښځه باندې بد لګی، زما خپل خاندان زما نه نفرت کوی. (۱۸) واړهٔ ماشومان هم ما ته سپک ګوری، کله چې زهٔ هغوئ سره خبرې کول غواړم نو هغوئ ما ته شا کړی. (۱۹) زما نزدې ملګری زما نه نفرت کوی، او چې د چا سره ما مینه کوله نو هغوئ زما نه مخ اړولے دے. (۲۰) په ما کښې صرف هډوکی او څرمن پاتې دی او ډېر په مشکله د مرګ نه تښتېدلے یم. (۲۱) اے زما دوستانو، په ما باندې رحم وکړئ، په ما باندې رحم وکړئ، ځکه چې د خُدائ پاک ګزار زهٔ وهلے یم. (۲۲) تاسو د خُدائ پاک په شان ولې ما پسې یئ، تاسو زهٔ ښهٔ نهٔ یم کړولے څهٔ؟ (۲۳) کاش چې زما خبرې لیکلے شوے وے، کاش چې زما خبرې په یو کِتاب کښې بیان شوے وے. (۲۴) کاش چې د اوسپنې او د پیتلو د قلم سره دا خبرې په یو ګټ باندې د تل دپاره نقش شوے وے. (۲۵) زما یقین دے چې زما خلاصونکے ژوندے دے، او چې په آخر کښې به هغه د زمکې دپاسه ودرېږی، (۲۶) او چې کله زما څرمن بلکل ختمه شی، نو بیا به زهٔ په خپلو سترګو خُدائ پاک ووینم، (۲۷) زهٔ به هغه په خپله وګورم، او زهٔ به هغه په خپلو سترګو ووینم. ما سره صرف هم دغه فکر دے. (۲۸) ستا حق نهٔ جوړېږی چې ما له تکلیف راکوې، او وائې چې دا ستا خپله غلطی ده. (۲۹) د سزا نه پخپله یرېږه ځکه چې ستا رویه د سزا لائقه ده، او بیا به تا ته پته ولګی چې حساب کِتاب شته.“

د ضوفر وینا

۲۰ (۱) بیا ضوفر نعماتی ورته ووئیل، (۲) ”زما زړهٔ وائی چې جواب درکړم، ځکه چې ستا خبرو زهٔ خفه کړے یم. (۳) تا چې څهٔ وفرمائیل هغه زما بےعزتی ده، او زما زړهٔ ما ته وائی چې جواب درکړم. (۴) تا ته د ډېر وخت نه د دې پته ده، د هغه وخت نه چې کله بنی آدم په زمکه پیدا شوے وو، (۵) د بدعمله کس کامیابی لنډه وی، او د خُدائ پاک نه منکرو خلقو خوشحالی د لږ وخت دپاره وی. (۶) کهٔ هغوئ د آسمانونو پورې هم اوچت شوی وی، او د هغوئ سرونه وریځو ته رسېدلی وی، (۷) هغوئ به د خپلو متیازو په شان د تل دپاره ختم شی، چا چې هغوئ لیدلی وی نو هغوئ به ووائی چې څهٔ شول؟ (۸) هغوئ به د یو خوب په شان تېر شی او ورک به شی، هغوئ به د شپې د خوب په شان فنا شی. (۹) کومو خلقو چې هغوئ لیدلی وی نو هغه به یې نور ونهٔ ګوری، او چې چرته اوسېدل نو د هغه ځائ خلق به یې یاد نهٔ کړی. (۱۰) د هغوئ د اولاد نه به هغه مال دولت واپس لاړ شی، چې کوم یې د غریبانانو نه اخستے وی. (۱۱) هغوئ به په ځوانۍ کښې مړهٔ شی او په خاورو کښې به ښخ شی. (۱۲) په بدعملۍ کښې خوند وی، او د دې خوند تر ډېر وخته پورې وی. (۱۳) او د خوږ څیز په شان یې په خولهٔ کښې د ډېر وخت پورې ساتی، (۱۴) خو ناګهانه د هغوئ خوراک په خېټه کښې تریخ شی، او د دې نه دننه زهر جوړ شی. (۱۵) هغوئ مال دولت تېر کړی خو بیا یې اولټی کړی، خُدائ پاک د هغوئ دولت د هغوئ د خېټې نه واپس راوغورزوی. (۱۶) هغوئ به د مارانو زهر وخوری، او زهرژن مار به هغوئ ووژنی. (۱۷) هغوئ به سیندونه ونهٔ ګوری، هغه نِهرونه چې شات او پئ په کښې بهیږی. (۱۸) د هغوئ ناجائزه ګټه به د هغوئ نه واپس وځی، او په مال دولت باندې به خوشحالی ونهٔ کړی، (۱۹) ځکه چې هغوئ غریبانان وهلی دی او نهر یې پرېښی دی، او د هغوئ کورونه یې قبضه کړی دی کوم چې هغوئ نهٔ دی جوړ کړی. (۲۰) د هغوئ د حرص

ختمېدل نشته، چې په څۀ خوشحالېږی نو د هغې نه به ورسره هيڅ پاتې نۀ شی. (۲۱) هغوئ چې څۀ خوری نو د هغې نه هيڅ نۀ پاتې کيږی، نو په دې وجه د هغوئ مالداری ختميږی. (۲۲) کله چې هغوئ ښۀ کامياب وی، نو د غم چپې به په هغوئ باندې راشی. (۲۳) چې کله هغوئ خپلې خېټې ډکې کړی نو خُدائ پاک دې په هغوئ باندې سخت قهر راولی، او دا قهر دې په هغوئ لکه د ږلې راورېږی. (۲۴) هغوئ به د اوسپنې د وسلې نه تښتی، خو د زېړو په غشی به هغوئ ولګی. (۲۵) هغه غشے د هغوئ د ملا نه ووېستلے شی، او دا غشے په وينه سور وی، يره به په هغوئ باندې راشی. (۲۶) د هغوئ خزانه به په تکه توره تيارۀ کښې پټه شی، يو داسې اور به هغوئ تباه کړی چې هيچا بل کړے نۀ وی، او د هغوئ په کور کښې پاتې هر څۀ به تباه شی. (۲۷) آسمانونه به د هغوئ ګناه ښکاره کړی، او زمکه به د هغوئ خِلاف ګواهی ورکوی. (۲۸) يو سېلاب به د هغۀ کور يوسی، د خُدائ پاک قهر به په هغوئ سېلاب راولی. (۲۹) دا د خُدائ پاک د طرف نه د بدعمله کسانو اَنجام دے، دا د هغوئ هغه ميراث دے چې د خُدائ پاک د طرف نه يې فېصله شوې ده.“

د حضرت ايُوب جواب

۲۱ (۱) بيا ايُوب جواب ورکړو، (۲) ”زما خبرې په غور سره واورئ، او دا دې تاسو له تسلی درکړی. (۳) ما پرېږدئ چې خبرې وکړم، او چې خبرې ختمې کړم نو بيا تاسو داړې چينګولے شئ. (۴) زما شکايت د خُدائ پاک نه دے د انسانانو نه نۀ دے. او د دې بې‌صبرۍ ما سره ښۀ سبب شته. (۵) ما ته وګورئ او حېران شئ، او ګوته په خولۀ کښې ونيسئ. (۶) کله چې زۀ په دې سوچ وکړم نو خفه شم، او زما په بدن لړزان راشی. (۷) بدعمله خلق ولې ژوندی وی، او پوخ عُمر ته ورسيږی او طاقتور شی؟ (۸) د هغوئ بچی د هغوئ په وړاندې ودان شی، او د هغوئ نمسی د هغوئ په موجودګۍ کښې آباد شی. (۹) د هغوئ کورونه د يرې نه بچ وی، او خُدائ پاک هغوئ له سزا نۀ ورکوی. (۱۰) د هغوئ غوَيے په مال کولو کښې هيڅکله نۀ ناکامه کيږی، د هغوئ غوا بچی راوړی او يو هم نۀ ضائع کوی. (۱۱) د هغوئ ماشومان د رَمو په شان ګرځی، او د هغوئ بچی د خوشحالۍ نه ګډيږی. (۱۲) هغوئ د تمبل او د رباب سره سندرې وائی، او د شپېلۍ د آواز سره خوشحالی کوی. (۱۳) هغوئ په مالدارۍ کښې وخت تېروی، او په خبر سره قبر ته ځی. (۱۴) هغوئ خُدائ پاک ته وائی چې مونږ پرېږده. زمونږ زړۀ نۀ غواړی چې ستا تابعداری وکړُو. (۱۵) قادر خُدائ څوک دے، چې مونږ د هغۀ خِدمت وکړُو؟ او مونږ ته به څۀ فائده راورسيږی چې مونږ هغۀ ته سوال وکړُو؟ (۱۶) خو هغوئ په خپل محنت سره نۀ دی مالداره شوی، د بدعمله کسانو مشوره ما ته منظوره نۀ ده. (۱۷) د بدعمله خلقو ډيوه څو ځلې مړه کړے شوې ده؟ او څو ځلې په هغوئ باندې تباهی راغلې وه. خُدائ پاک څو ځلې په خپله غصه کښې سزا ورکوی؟ (۱۸) هغوئ څو ځلې د هوا په مخکښې د خسنی په شان شول، او څو ځلې د بوسو په شان طوفان يوړل؟ (۱۹) تۀ وائې چې، خُدائ پاک د هغوئ په وجه د هغوئ بچو له سزا ورکوی. نو دا سزا دې هم هغوئ له ورکړے شی، چې پته ورته ولګی. (۲۰) هغوئ دې په خپلو سترګو خپله تباهی وګوری، او د قادر خُدائ غصه دې تېره کړی. (۲۱) دا ځکه چې کله هغوئ مړۀ شی نو دا فکر به ورسره نۀ وی چې په خاندان يې څۀ کيږی. (۲۲) څوک خُدائ پاک ته ښودنه کولے شی، هغه خُدائ پاک ته چې د غټو مرتبو لرونکو خلقو هم عدالت کوی؟ (۲۳) څوک چې ښۀ په مالدارۍ کښې مړ شی، هغه په آرام او حِفاظت کښې وی، (۲۴) هغوئ ښۀ صحتمند وی، او ښۀ غټ او تکړه وی. (۲۵) بل کس په سخته غريبۍ کښې مړ شی، او هيڅکله يې ښۀ ورځ نۀ وی ليدلې. (۲۶) هغوئ ټول يو شان مری او په خاورو کښې ښخيږی، او هغوئ ټول د چينجو خوراک شی. (۲۷) ګوره، ما ته ستا د سوچونو پته ده، او ما ته زما خِلاف ستا د منصوبو پته ده. (۲۸) تۀ به ما ته د مالدارو او بدعمله خلقو په حقله ووائی، د چا کورونه چې د هغوئ د ګناهونو په وجه تباه شوی دی. (۲۹) خو تاسو هلته د موجودو خلقو نه تپوس ونۀ کړو، او د هغوئ ګواهی مو ونۀ منله. (۳۰) چې بدعمله کسان د مصيبت په وخت کښې خلاص شی، او د قهر په ورځ بچ کيږی. (۳۱) څوک شته چې مخامخ وربانديې تنقيد وکړی، او چې د خپل عمل بدله ورکړی؟ (۳۲) کله چې هغوئ قبرستان ته يوړلے شی، نو خلق به د هغوئ د قبر خيال ساتی. (۳۳) زرګونه کسان د هغوئ په جنازه کښې شريک شی، او د عزت سره خاورو ته وسپارلے شی. (۳۴) نو بيا به تۀ ما له په تشو خبرو باندې څنګه تسلی راکړې؟ ستا هر يو جواب د دروغو نه ډک دے.“

د الیفز وینا

۲۲ ۱ بیا تیمانی الیفز جواب ورکړو، ۲ ”بنی آدم خُدائ پاک له څۀ فائده ورکولے شی؟ د ټولو نه هوښیار کس هم د هغۀ
مدد کولے شی څۀ؟ ۳ د قادر خُدائ دپاره به څۀ خوشحالی وی کۀ تۀ صادق شې، کۀ ته خپل عملونه صفا کړې نو هغۀ له به
څۀ فائده ورکړی؟ ۴ چې تۀ پرهیزګار یې نو ځکه هغه په تا اِلزام لګوی او ولې ستا خِلاف د عدالت نه کار اخلی څۀ؟ ۵ نه،
هغه وجه ده چې ستا بدعملی زیاته ده او ستا د ګناهونو ختمېدل نشته. ۶ لکه چې تا د خپلو ورونو نه د قرض پېسې په زور
اخستې دی، او تا د هغوئ نه جامې ویستې دی او بربنډ دې پرېښی دی. ۷ تا ترږو کسانو له اوبۀ نۀ دی ورکړې، او تا د نهَرو
کسانو نه روټئ ایساره کړې ده. ۸ تا د خپل طاقت او حیثیت نه کار واخستلو او په ټول مُلک دې قبضه وکړه. ۹ تا کونډې
تش لاس لېږلې دی، او یتیمان دې نااُمیده کړی دی. ۱۰ نو په دې وجه ستا نه ګېرچاپېره دامونه دی، او یوه ناڅاپه یره به په تا
باندې غالبه شی، ۱۱ یا یوه داسې تیارۀ چې تۀ نور هیڅ نۀ شې لیدلے، د اوبو یو سېلاب به تا پټ کړی. ۱۲ پاس په آسمانونو
کښې خُدائ پاک نشته څۀ؟ پاس ستوری وګوره چې څومره اوچت دی. ۱۳ نو دا ځکه تۀ وائې چې تۀ څۀ کوې نو خُدائ پاک
ته پته نۀ لګی، هغه په توره ورېځ کښې پټ دے نو هغه څنګه عدالت کولے شی؟ ۱۴ تکه توره ورېځ د هغۀ نه تاو شی نو هغه
کتل نۀ شی کولے، او هغه په عرش باندې مزل کوی. ۱۵ تۀ به په هغه زړو لارو ځې څۀ، چې په کومو باندې بدعمله کسان تلل؟
۱۶ د هغوئ دوران راتلو نه مخکښې سېلاب هغوئ لاهو کړل. ۱۷ هغوئ خُدائ پاک ته وئیلی وُو چې زمونږ نه قلار شه، او
داسې یقین یې لرلو چې قادر خُدائ د هغوئ هیڅ هم نۀ شی کولے. ۱۸ خو بیا هم هغه خُدائ پاک وو چې دوئ یې مالداره کړل،
نو ځکه زۀ د بدعمله خلقو په خیالونو هیڅ غرض نۀ ساتم. ۱۹ صادقان د بدعمله تباهی ګوری او خوشحالېږی، خو بېګناه
کسان دوئ پورې خندا کوی. ۲۰ وائی چې زمونږ دشمنان څنګه تباه شوی دی، او چې د هغوئ څۀ پاتې وُو هغه اور تباه کړی
دی. ۲۱ خُدائ پاک ته خپل ځان حواله کړئ، او د هغۀ سره روغه وکړئ، او ستاسو هر کار به سم وی. ۲۲ د هغۀ په تعلیماتو
عمل کوئ، او د هغۀ خبرې زړۀ ته کوزې کړئ. ۲۳ کۀ تاسو قادر خُدائ ته راواپس شئ، نو تاسو به په خپل ځائ باندې بیا
ولګئ، کۀ تاسو د خپل ژوند نه بدی وباسئ، ۲۴ کۀ تاسو سرۀ زر خاورې وګنړئ، او د اوفیر سوچه سرۀ زر د سیند د کاڼو په
شان وګنړئ، ۲۵ نو بیا قادر خُدائ په خپله ستاسو د سرو زرو په شان دے او هغه ستاسو قیمتی سپین زر دے. ۲۶ نو بیا به
تاسو د قادر خُدائ سره خوشحاله اوسئ، او د زړۀ نه به هغۀ سره ملاقات کولے شئ. ۲۷ نو تاسو به هغۀ ته سوال وکړئ او
هغه به ستاسو سوال قبول کړی، او تاسو به خپل قسمونه پوره کړئ. ۲۸ تاسو به په هر کار کښې کامیاب یئ، او ستاسو لار به
روښانه وی. ۲۹ کله چې خُدائ پاک خلق کمزوری کړی نو تۀ وائې دا ځکه چې هغوئ مغروره وُو، خو په اصل کښې خُدائ
پاک خلق په دې طریقې سره بچ کوی. ۳۰ ځکه چې خُدائ پاک بېګناه خلق بچ کوی، کۀ چرې تۀ بېګناه یې نو هغه به تا هم بچ
کړی.“

د حضرت اَیُوب جواب

۲۳ ۱ بیا اَیُوب جواب ورکړو، ۲ ”زما شکایت په دې وخت کښې هم سخت دے، زۀ سلګی وهم او خُدائ پاک بیا هم ما
له سزا راکوی. ۳ کاش چې ما هغه موندلے شوے، نو زۀ به د هغۀ دربار ته تلے وم. ۴ زۀ به خپله مسئله هغۀ ته وړاندې
کړم، او د هغۀ په حضور کښې به ټول عرضونه پېش کړم. ۵ چې هغه ما له څۀ جواب راکوی نو زۀ به ورته غوږ ونیسم، او
چې څۀ راته وائی په هغې باندې به ځان پوهه کړم. ۶ د دومره لوئ طاقت سره به هغه زما مخالفت کوی څۀ؟ خو نه داسې نۀ
ده، هغه به زما خبره په توجو سره واوری. ۷ یو نېک سړے د هغۀ سره د خبرو کولو حق لری، او زما قاضی خُدائ پاک به
مې د تل دپاره بېګناه وګرځوی. ۸ ګوره چې زۀ مخکښې ورشم نو هلته هم نۀ وی او کۀ شاته لاړ شم نو هلته هم نۀ وی، ۹
نۀ یې په ښی طرف موندے شم او نۀ یې په ګس طرف موندے شم. ۱۰ خو هغۀ ته د هغې لارې پته ده چې کومه ما اختیار کړې
ده، او کله چې هغه ما وآزمائی نو زۀ به د سرو زرو په شان صفا یم. ۱۱ زۀ د هغۀ په نقشِ قدم روان وم، او زۀ هیڅکله د هغۀ د
لارې نه نۀ یم اوړېدلے. ۱۲ زۀ تل د هغۀ په حُکمونو عمل کوم، ما د هغۀ کلام د خپل ضروری خوراک نه هم زیات قیمتی
ګڼلے دے. ۱۳ خو هغه بدلېدونکے نۀ دے، نو د هغۀ فیصله څوک بدلولے شی؟ چې د هغۀ څۀ رضا وی نو هم هغه کوی. ۱۴

هغه چې زما دپاره کومه منصوبه لری نو هغه به پوره کوی، او هغه زما دپاره ډېرې منصوبې لرى. ﴿۱۵﴾ نو په دې وجه زۀ د هغۀ په حضور کښې يرېږم، کله چې زۀ په دې سوچ کوم نو په يره کښې راګېر شم. ﴿۱۶﴾ خُدائ پاک زۀ بې‌زړۀ کړے يم، او قادر خُدائ زۀ يرولے يم، ﴿۱۷﴾ خو زۀ په تيارۀ کښې راګېر يم، او تکه توره تيارۀ زما نه راتاو ده.

د حضرت ايُوب په دُنيا کښې د ظلم شکايت کول

۲۴ ﴿۱﴾ قادر خُدائ د عدالت دپاره وخت ولې نۀ مقرروى؟ او د خُدائ پاک منونکى دا ولې نۀ ګورى چې هغه د ګناهګارانو عدالت کوى؟ ﴿۲﴾ بدعمله کسان د حد د پولې کانړى لرې کوى، هغوئ خاروى پټ کړى او د خپلو رَمو سره يې څروى. ﴿۳﴾ هغوئ د يتيم خر بوځى، او هغوئ د کونډې غوَيے په ضمانت کښې بوځى. ﴿۴﴾ هغوئ ضرورتمند د سړک نه ديکه کوى، او غريبانان دې ته مجبوروى چې ځان پټ کړى. ﴿۵﴾ غريبانان لکه د ځنګلى خرونو په شان په صحرا کښې خوراک لټوى، هغوئ د خپلو بچو دپاره په بل ځائ کښې خوراک نۀ شى پيدا کولے. ﴿۶﴾ هغوئ پردے پټے ربى او هغوئ د بدعمله خلقو د انګورو په باغونو کښې پاتې شوى انګور راټولوى. ﴿۷﴾ په يخنى کښې هغوئ ټوله شپه بربنډ پراتۀ وى، او په ځان اچولو دپاره ورسره هيڅ هم نۀ وى. ﴿۸﴾ هغوئ په غرونو کښې په بارانونو سره لامدۀ وى، او په کاڼو کښې پناه اخلى. ﴿۹﴾ بدعمله خلق د کونډې ماشوم د تى نه په زور لرې کوى، او د غريب ماشوم په ضمانت کښې يوسى. ﴿۱۰﴾ غريبانان د جامو نه بغېر بربنډ ګرځى، او په نهَرو کولمو د خلقو رېبلے شوى ګېډى اوړى، ﴿۱۱﴾ د زيتُونو د ونو نه تېل وباسى خو د څَکلو اجازت ورته نۀ وى، هغوئ انګور نچوړوى خو په خپله تږى وى. ﴿۱۲﴾ چې څوک مرى د هغوئ فريادونه په ښار کښې اورېدے شى، او مالدار خلق چې غريبانانو سره کوم ظلم زياتے کوى نو خُدائ پاک ورته هيڅ توجو نۀ ورکوى. ﴿۱۳﴾ هلته هغه څوک دى کوم چې د رڼا خِلاف بغاوت کوى، او هغوئ د دې روښانه لارې نه خبر نۀ دى نو ځکه هغوئ بې‌لارې شى. ﴿۱۴﴾ قاتِل سحر وختى راپاڅى چې غريب او ضرورتمند ووژنى، او په تيارۀ کښې غلا کوى. ﴿۱۵﴾ زناکار هم د تيارې په اِنتظار کښې وى، خيال يې دا وى چې د هيچا به په ما باندې نظر نۀ وى، او هغه مخ پټوى چې څوک مې ونۀ پېژنى. ﴿۱۶﴾ د شپې په وخت کښې غلۀ د کورونو کنډرې کوى، او د ورځې خوبونه کوى، او رڼا ته نۀ راوځى. ﴿۱۷﴾ ځکه چې توره شپه د هغوئ دپاره سحر دے، او هغوئ د تورې تيارې د يرې سره عادت دى. ﴿۱۸﴾ هغوئ د اوبو په سر د زګ په شان فانى وى، د هغوئ په زمکه لعنت وئيلے شوے دے نو په دې وجه خلق د انګورو باغونو ته نۀ ځى. ﴿۱۹﴾ قبر ګناه ګار داسې غبېوى لکه چې اوچ کالى او ګرمى واوره غبېوى. ﴿۲۰﴾ د هغوئ خپله مور به هغوئ هېر کړى، او چينجو ته به هغوئ خوارۀ ښکاره شى، او نور به څوک هغوئ نۀ يادوى، نو بدعمله خلق داسې راپرېوځى لکه چې په طوفان کښې ونه راپرېوځى. ﴿۲۱﴾ هغوئ د بې‌اولاده مور سره ټګى کوى، او د کونډې سره ښۀ نۀ کوى. ﴿۲۲﴾ خو خُدائ پاک طاقتور خلق د خپل قوت سره برباد کړى، کېدے شى چې هغوئ د لږ وخت دپاره کامياب شى خو د هغوئ ژوند څۀ اعتبارى نۀ وى. ﴿۲۳﴾ کېدے شى چې هغه ورله امن ورکړى چې په حِفاظت سره ژوند تېروى، خو هغوئ د خُدائ پاک د نظر لاندې وى. ﴿۲۴﴾ د لږ وخت دپاره بدعمله مالداره وى، خو هغوئ بيا د واښو په شان اوچ شى، هغوئ د فصل د سرونو په شان پرې کړے شى. ﴿۲۵﴾ کۀ داسې نۀ وى نو څوک به ما دروغژن ثابت کړى، او چې ښکاره کړى چې زۀ څۀ وايم نو هغه تشې خبرې دى؟“

د بِلداد وينا

۲۵ ﴿۱﴾ بيا شوحى بِلداد جواب ورکړو، ﴿۲﴾ ”اختيار او يره د خُدائ پاک سره دى، هغه په آسمانى بادشاهۍ کښې امن قائموى. ﴿۳﴾ د هغۀ آسمانى لښکر څوک شمارلے شى؟ د هغۀ رڼا په چا باندې نۀ ځليږى؟ ﴿۴﴾ نو بنى آدم د خُدائ پاک په مخکښې څنګه صادق کېدے شى؟ څوک چې د مور نه پيدا شوے وى نو هغه کس څنګه صفا کېدے شى؟ ﴿۵﴾ ګوره، د هغۀ په وړاندې ځلېدونکى سپوږمى او ستورى هيڅ هم نۀ دى. ﴿۶﴾ نو بيا انسان څۀ څيز دے يو مېږے کۀ يا يو چينجے؟ د خُدائ پاک په نظر کښې د يو انسان څۀ اهميت دے؟“

د حضرت ايُوب جواب

۲۶ ⓵ بيا ايُوب جواب ورکړو، ⓶ "تا د هغه چا مدد څنګه وکړو چې هيڅ طاقت يې نۀ وو. تا هغه کس څنګه بچ کړو چې هيڅ زور يې نۀ وو. ⓷ تا يو کم عقل کس له څنګه مشوره ورکړه، او نصيحت دې ورته وکړو. ⓸ ستا څۀ خيال دے چې څوک به ستا خبرې اورى، او تا ته دا خبرې چا ښودلى دى؟" ⓹ "د زمکې لاندې په اوبو کښې د مړو روحونه لړزيږى. ⓺ د مړو دُنيا خُدائ پاک ته ښکاره ده، او د تباهۍ ځائ پټ نۀ دے. ⓻ خُدائ پاک آسمان خور کړے دے، او زمکه يې بغېر د څۀ څيز نه راځوړنده کړې ده. ⓼ هغه اوبۀ په خپله ټينګه وريځ کښې راغونډوى، او وريځ د درونډ والى په وجه نۀ شليږى. ⓽ هغه د سپوږمۍ مخ پټوى، او په دې باندې د هغۀ وريځې خوَرې شى. ⓾ هغۀ د اوبو دپاسه د آسمان لمن جوړه کړه، هغۀ د رڼا او تيارې په مينځ کښې حد مقرر کړو. ⑪ د آسمان بنيادونه ولړزيږى، او دا د هغۀ په رټنه باندې ودرزيږى. ⑫ د خپل طاقت په ذريعه هغۀ سمندر قلار کړو، او د خپلې پوهې په ذريعه يې سمندرى بلا تباه کړه. ⑬ د هغۀ د ساه په ذريعه آسمان ښائسته شو، او د هغۀ لاس تښتېدونکې بلا وشلوله. ⑭ دا د هغۀ د طاقت معمولى کارنامې دى، دا د يو معمولى آواز په شان دے چې مونږ اورېدلے وى. خو داسې څوک شته چې ورته د هغۀ د درونډ آواز د زور پته لګى؟"

د حضرت ايُوب آخرى بيان

۲۷ ⓵ ايُوب خپله خبره جارى وساتله، ⓶ "زۀ په ژوندى خُدائ پاک قسم خورم، چا چې زما حقُونه اخستى دى، او هغه قادر خُدائ چا چې زما ژوند تريخ کړے دے، ⓷ چې ترڅو پورې زۀ ژوندے يم او چې د خُدائ پاک روح په ما کښې وى، ⓸ نو زما ژبه به غلطې خبرې ونۀ کړى، او زما ژبه به دروغ ونۀ وائى. ⓹ زۀ به هيڅکله دا ونۀ وايم چې تۀ په حقه يې، ترڅو پورې چې مړ شوے نۀ يم نو صداقت به ما کښې وى. ⓺ زۀ به دا دعوىٰ هيڅکله پرې نۀ ږدم چې زۀ بې‌ګناه يم، ځکه چې ټول عُمر زما ضمير صفا دے. ⓻ څوک چې زما مخالفت کوى يا ما سره جګړې کوى نو هغوئ ته دې د ګناهګارو او بدعملو په شان سزا مِلاو شى. ⓼ ځکه چې د خُدائ نه د منکرو خلقو اُميد به څۀ وى چې کله هغوئ د ژوند نه لاس ووينځى، کله چې خُدائ پاک د هغوئ نه ژوند واخلى؟ ⓽ چې کله مصيبت په هغوئ باندې راشى نو خُدائ پاک به د هغوئ ژړا اورى څۀ؟ ⓾ هغوئ به د قادر خُدائ سره خوشحاله شى څۀ؟ هغوئ به هر وخت خُدائ پاک ته آواز کولے شى څۀ؟ ⑪ زۀ به تا ته د خُدائ پاک د طاقت په حقله ښودنه وکړم، څۀ چې د قادر خُدائ سره وى نو زۀ به هغه نۀ پټوم. ⑫ تاسو دا هر څۀ په خپله ليدلى دى، خو بيا هم تاسو ما ته دا فضول خبرې کوئ؟" ⑬ "دا د خُدائ پاک سره د بدعمله کسانو برخه ده، او دا هغه ميراث دے چې ظالمانو ته د قادر خُدائ د طرف نه ملاويږى، ⑭ کۀ د هغوئ اولاد ډېر هم وى، خو د هغوئ بچى به په جنګ کښې او د لوږې نه مړۀ شى. ⑮ څوک چې پاتې وى نو هغوئ به په وبا مړۀ شى، او د هغوئ کونډې به هم په هغوئ باندې ژړا ونۀ کړى. ⑯ هغوئ سره سپين زر د خاورو نه زيات دى، او بې‌حسابه جامې ورسره دى، ⑰ هغوئ به دا رايوځائ کړى، خو نېکان به دا واغوندى، او بې‌ګناه کسان به سپين زر په خپلو کښې تقسيم کړى. ⑱ بدعمله کسان خپل کورونه د جالو په شان داسې کمزورى جوړوى، لکه چې څوکيداران څپر جوړوى. ⑲ هغوئ به د دولت سره ځملى، خو چې سترګې وغړوى، نو مال به يې ختم وى. ⑳ يره د سېلاب په شان په هغوئ باندې غالبه شى، او د شپې طوفان يې يوسى. ㉑ د نمرختۀ طرف هوا هغوئ اوچت کړى او هغوئ ختم شى، او دا هوا يې په مخه يوسى. ㉒ دا په بې‌رحمۍ سره په هغوئ باندې راوغورزيږى، اګر چې هغوئ د تښتېدو پوره کوشش کوى. ㉓ هوا په هغوئ پسې داسې شور جوړوى لکه چې سرے په چا پورې خندا کوى."

د عقل او حِکمت په حقله د حضرت ايُوب بيان

۲۸ ⓵ "بې‌شکه چې د سپينو زرو يو کان وى، او د سرو زرو د صفا کولو دپاره يو ځائ وى. ⓶ اوسپنه د زمکې نه راويستلے شى، او د کانړو نه ويلې شوې تانبه راوځى. ⓷ انسان په تيارۀ کښې رڼا ځلوى، او د دُنيا آخرى حد معلوموى، او د زمکې لاندې په تيارۀ کښې قيمتى کانړى لټوى. ⓸ هغوئ د انسان د اوسېدو نه لرې په زمکه کښې سورنګونه جوړوى، هغوئ په

کان کښې په پرو باندې کوزیږي او خېژي. ﴿٥﴾ په دې زمکه پاس خوراک لوئیږي خو دا زمکه لاندې داسې ده لکه د اور. ﴿٦﴾ د دې زمکې په کاڼو کښې نیلم شته، او د دې په خاوره کښې سرۀ زر پراته دي. ﴿٧﴾ د هغه خزانې لار یو ښکاری مارغۀ ته هم نۀ ده معلومه، او نۀ باز هغه لیدلې ده. ﴿٨﴾ ځنګلی ځناورو په هغې باندې قدم نۀ دے ایښے، او زمرے په هغې باندې تېر شوے نۀ دے. ﴿٩﴾ بنی آدم په سختو کاڼو کښې کار کوی، او د غرونو بېخونه اړَوی. ﴿١٠﴾ هغوئ په کاڼو کښې سورنګونه جوړوی، او هغوئ قیمتی کانی پیدا کوی. ﴿١١﴾ هغوئ د دریابونو بېخونه لټوی، او هغوئ پټ څیزونه رڼا ته راوباسی. ﴿١٢﴾ خو هغوئ ته پته نشته چې حِکمت به چرته ملاویږی؟ او د پوهې ځائ چرته دے؟ ﴿١٣﴾ بنی آدم د دې د قیمت نه خبر نۀ دے، او دا په دې دُنیا کښې نۀ ملاویږی. ﴿١٤﴾ سمندر وائی چې دا په ما کښې نشته، او دریاب وائی چې دا په ما کښې نشته. ﴿١٥﴾ نۀ دا په سپینو زرو اخستلے شی، او نۀ دا په سرو زرو اخستلے شی. ﴿١٦﴾ د اوفیر سرۀ زر د دې قیمت نۀ شی پوره کولے، نۀ یې اونیکس کانی او نۀ یې نیلم کانی پوره کولے شی. ﴿١٧﴾ سرۀ زر او قیمتی کانی د حِکمت برابر نۀ شی کېدے، او نۀ دا د سوچه سرو زرو په کالو باندې بدلولے شی. ﴿١٨﴾ مرجان او بلور غمی هیڅ هم نۀ دی، د حِکمت قیمت د ملغلرو نه اوچت دے. ﴿١٩﴾ د ایتهوپیا طوپاز د دې برابر نۀ دے، او نۀ سوچه سرۀ زر د دې قیمت پوره کولے شی. ﴿٢٠﴾ نو بیا حِکمت د کوم ځائ نه راځی؟ او د پوهې مقام چرته دے؟ ﴿٢١﴾ دا د ټول مخلوق د سترګو نه پناه دے، او د هوا د مارغانو نه پټ دے. ﴿٢٢﴾ په عالمِ ارواح کښې صرف د دې افواه اورېدلے شوې ده. ﴿٢٣﴾ صرف خُدائ پاک د حِکمت په طریقه پوهه دے، او هغۀ ته د دې د مقام پته ده. ﴿٢٤﴾ ځکه چې هغه ټولې دُنیا ته ګوری، او هغه د آسمانونو لاندې هر یو څیز وینی. ﴿٢٥﴾ کله چې هغۀ هوا ته طاقت ورکړو، او په وریځو کښې یې باران کېښودو، ﴿٢٦﴾ کله چې هغۀ د باران دپاره اصُول مقرر کړل، او د تندر دپاره یې یوه لاره مقرره کړه، ﴿٢٧﴾ بیا هغۀ حِکمت ولیدو او د دې اندازه یې واخستله، هغۀ دا تیار کړو او ښۀ یې وکتلو. ﴿٢٨﴾ او هغۀ بنیادمو ته وفرمائیل، چې د مالِک خُدائ نه یره کښې حِکمت دے، او بدعملی پرېښودل عقلمندی ده.“

د حضرت ایُوب خپله صفائی پېش کول

۲۹ ﴿١﴾ ایُوب خپله خبره بیا شروع کړه او وې فرمائیل، ﴿٢﴾ ”کاش چې تېر عُمر زما بیا راغلے وے، چې په کوم وخت کښې د خُدائ پاک په ما باندې نظر وو، ﴿٣﴾ هغۀ ما ته رڼا کړه کله چې زۀ په تیارۀ کښې ګرځېدم. ﴿٤﴾ کله چې زۀ په ځوانئ کښې وم، او د خُدائ پاک د دوستئ نظر زما په کور باندې وو، ﴿٥﴾ کله چې قادر خُدائ زما مل وو، او زما بچی زما نه ګېرچاپېره تاو وُو، ﴿٦﴾ کله چې ما کره پئ ډېر تېر وُو، او ما کره تېل د نِهرونو په شان بهېدل. ﴿٧﴾ کله چې زۀ د ښار دروازې ته تلم، او د جرګې په ځائ کښې به د عزتمندو مشرانو سره کښېناستم، ﴿٨﴾ نو ځوانان به پاڅېدل او لا به ړل، او بوډاګان به اوچت شول او ویه دربدل، ﴿٩﴾ مشران خلق به چپ شول، او په خپلو خُلو به یې لاسونه کېښودل. ﴿١٠﴾ د خانانو آوازونه به غلی شول، او د هغوئ د خولې نه به یوه خبره هم نۀ وتله. ﴿١١﴾ هر چا به چې زما په حقله اورېدل نو هغوئ به زما صِفت کولو. چې هر چا به زۀ لیدلم نو هغوئ به زما ښۀ وئیل. ﴿١٢﴾ کله به چې غریبانانو څۀ غوښتل نو ما به یې مدد کولو، او د حاجتمندو یتیمانانو مرسته به مې کوله. ﴿١٣﴾ چې څوک به سخت غمژن وُو نو هغوئ به زما ښۀ وئیل، او زما په وجه به کونډو د خوشحالئ سندرې وئیلې. ﴿١٤﴾ ما د صداقت هر یو کار کولو، اِنصاف او صداقت د یوې چُوغې او د پټکی په شان وو. ﴿١٥﴾ زۀ د ړندو دپاره سترګې وم، او د ګوډیانو دپاره پښې وم. ﴿١٦﴾ زۀ د ضرورتمندو د پلار په شان وم، او د مسافرو مرسته به مې کوله. ﴿١٧﴾ ما د ظالمانو ژامنې ماتې کړې، او د هغوئ نه مې مظلومان خلاص کړل. ﴿١٨﴾ زما خیال دا وو چې ډېر عُمر به ژوندے یم او په آرام سره به په کور کښې مړ شم. ﴿١٩﴾ زۀ د داسې ونې په شان وم چې جرړې یې اوبو ته رسېدلې وی او څانګې یې ټوله شپه په پرخه لامدې وی. ﴿٢٠﴾ خلقو به هر وخت زما صِفت کولو او زما په متو به لا هم زور زیاتېدو. ﴿٢١﴾ هر چا به زما نصیحت اورېدو، او په خاموشئ سره به زما د خبرې په انتظار کښې ناست وُو. ﴿٢٢﴾ کله چې ما خبرې وکړې نو هغوئ بیا څۀ ونۀ وئیل، او زما خبرې په هغوئ لکه د شاتو لګېدې. ﴿٢٣﴾ هغوئ زما د خبرو داسې اِنتظار کولو لکه چې د باران اِنتظار کوی، په هغوئ باندې زما خبرې د سپرلی د باران په شان لګېدې. ﴿٢٤﴾ کله چې هغوئ بېحوصلې وُو نو ما د هغوئ ډاډګیرنه کوله، او زما په وجه د هغوئ حوصله مضبوطه شوه. ﴿٢٥﴾ ما د مشر په شان هغوئ ته وښودل چې څۀ به کوی، زۀ د لښکر د بادشاه په شان د هغوئ سره اوسېدم، او غمژنو له مې تسلی ورکوله.

٣٠

(١) اوس زما نه کشران هم په ما پورې خندا کوی، او دا هغه کشران دی چې د چا پلاران هم زما د رَمو د سپو برابر نهٔ
وو. (٢) د هغوئ طاقت به ما له څهٔ فائده راکړی؟ د هغوئ ټول زور ختم شوے دے. (٣) هغوئ دومره غریبانان او اوږی وُو
چې د شپې به یې په صحرا کښې د بوټو جرړې خوړلې. (٤) هغوئ د صحرا نه بوټی راویستی دی او خوړلی یې دی، د هغوئ
خوراک د جاړو بوټو جرړې دی. (٥) هغوئ د معاشرې نه شړلے شوی دی، او خلق په هغوئ پسې داسې چغې وهی لکه چې
دوئ غلهٔ وی. (٦) هغوئ د اوچو شوو دریابونو په مېدانونو کښې ژوند تېروی، او د زمکې په غارونو او ګټو کښې اوسېږی. (٧)
هغوئ د غنو بوټو لاندې غورېږی، او د جاړو بوټو لاندې به راغونډېږی. (٨) هغوئ بې‌غېرته او بې‌اصله دی، او د مُلک نه شړلے
شوی دی. (٩) او اوس هغوئ په ما پورې په سندرو کښې خندا کوی، زهٔ د هغوئ په سندرو کښې سپک یادېږم. (١٠) هغوئ زما
نه نفرت کوی او هغوئ ما سره هیڅ تعلق نهٔ لری، او ښهٔ په زړهٔ ورتیا زما په مخ توکانی تُوکی. (١١) ځکه چې خُدائ پاک زهٔ
کمزورے او عاجز کړے یم، نو ځکه هغوئ زما ادب نهٔ کوی. (١٢) زما په مخکښې خلق راپاڅی او ومې غورزوی او زما په لار
کښې دامونه اچوی. (١٣) هغوئ زما لار بندوی، او هغوئ زما د تباه کولو دپاره هر څهٔ کوی، هغوئ ته پته ده چې زما د تپوس
کولو والا څوک نشته. (١٤) هغوئ په ما باندې د هر طرف نه راشی، کله چې زهٔ لاندې یم نو هغوئ په ما باندې راټوپ کړی. (١٥)
اوس زهٔ په یره کښې اوسېږم، او زما عزت هوا اوړے دے، او زما مال دولت د ورېځو په شان فنا شوے دے. (١٦) او اوس زما
روح زما نه وتلے دے، او د مصیبت په وخت کښې راګېر یم. (١٧) شپه زما د هډُوکو دپاره د دردونو سبب ګرځی، او چې کوم
درد ما خوری په هغې کښې هیڅ کمے نهٔ راځی. (١٨) خپل زورَور لاس سره خُدائ پاک زما جامې نیولې دی، هغهٔ زهٔ زما د
چُوغې د غاړې نه نیولے یم. (١٩) هغهٔ زهٔ خټو ته غورزولے یم، او زهٔ د خاورو او ایرو په شان شوے یم. (٢٠) زهٔ تا ته فریاد کوم
او تهٔ زما فریاد نهٔ اورې، زهٔ ستا په وړاندې ودرېږم خو تهٔ ما ته ګورې قدرې هم نه. (٢١) تا ما سره زیاتے شروع کړے دے، او
د خپل طاقت سره ما له تکلیف راکوې. (٢٢) تا زهٔ په هوا باندې اوچت کړے یم، او په طوفان کښې دې تباه کړے یم. (٢٣) ما ته
پته ده چې تهٔ به ما مرګ له بوځې، هغه کور ته کوم چې د ټولو ژوندو دپاره تیار شوے دے. (٢٤) څوک د ضرورتمندو خِلاف
کار نهٔ کوی، کله چې په یو مصیبت کښې هغوئ د مدد دپاره چغې وهی. (٢٥) څوک چې په تکلیف کښې وُو ولې ما د هغوئ
دپاره ژړا ونهٔ کړه څهٔ؟ او زما زړهٔ په غریبانانو باندې خفه نهٔ وو څهٔ؟ (٢٦) خو کله چې ما د ښهٔوالی لټون وکړو، نو بدوالے
راغلو، او کله چې ما د رڼا اِنتظار وکړو، نو تیارهٔ راغله. (٢٧) زما زړهٔ بې‌قراره او په تکلیف دے، او سخت وخت په ما باندې
راغلے دے. (٢٨) زهٔ په داسې تیارهٔ کښې ګرځم چې رڼا نهٔ وی، زهٔ د خلقو په مخکښې ودرېږم او د مدد دپاره چغې وهم. (٢٩) زهٔ
د ګیدړانو ورور یم، او د ګونګا ملګرے یم. (٣٠) زما څرمن توره شی او وغورزیږی، او زما بدن د تبې په وجه سور وی. (٣١) زما
د رباب ساز په ژړا بدل شوے دے، او زما د شپېلۍ آواز د ژړا نه ډک دے.

٣١

(١) ما د خپل ځان سره یو لوظ کړے دے چې یوې پېغلې ته به هم په غلط نظر باندې نهٔ ګورم. (٢) پاس په آسمان کښې
خُدائ پاک به زما دپاره څهٔ کوی، او په قادر خُدائ کښې به زما میراث څهٔ وی؟ (٣) افت په ګناهګارو خلقو نهٔ راغورزیږی څهٔ،
او مصیبت په هغه خلقو چې څوک بدعمله وی؟ (٤) زهٔ چې څهٔ هم کوم نو هغهٔ ته پته ده، او زما په هر قدم باندې یې نظر دے.
(٥) ما کله چا ته دروغ وئیلی دی څهٔ، او یا مې چا له دوکه ورکړې ده څهٔ؟ (٦) نو زهٔ دې د اِنصاف په تله کښې وتلے شم،
چې خُدائ پاک ته زما د صداقت پته ولګی. (٧) کهٔ زما قدم د هغهٔ د لارې نه اوړېدلے وی، او زما زړهٔ زما د سترګو په خواهش
پسې تلے وی، یا کهٔ د څهٔ بل څهٔ ګناه شوی وی، (٨) نو ما پرېږده چې څهٔ وکَرم او نور یې وخوری، او زما کَرلے فصل دې
تباه شی. (٩) کهٔ زهٔ د ګاونډۍ په ښځه باندې مئین شم، او د هغې په دروازه کښې په طمع کښېنم، (١٠) نو بیا دې زما ښځه د
نورو دپاره مېچن وکړی، او پرېږده چې نور سړی د هغې سره ځملی. (١١) ځکه چې دا به د شرم نه ډک کار وی، او دا به د سزا
حقدار جرم وی، (١٢) ځکه چې دا به د دوزخ په شان تباه کوونکے اور وی، او زما به هر څهٔ تباه کړی. (١٣) کهٔ زما وینځې یا
غلام ما ته شکایت کړے وی، او ما هغوئ سره اِنصاف نهٔ وی کړے، (١٤) نو بیا زهٔ خُدائ پاک ته څنګه مخامخ کېدے شم؟ کله
چې هغه حِساب کِتاب کوی نو زهٔ څهٔ جواب ورکړم؟ (١٥) هغه خُدائ پاک چې زهٔ یې پیدا کړے یم، زما نوکران یې هم پیدا کړی
دی. (١٦) ما کله هم د غریبانانو مدد نهٔ دے پرېښے، او نهٔ مې کونډې مایُوسه کړې دی، (١٧) یا مې په روټۍ کښې د شومتوب نه
کار اخستے وی، او دا مې یتیمانانو له نهٔ وی ورکړې (١٨) ځکه چې د ځوانۍ نه ما د یتیمانانو خیال لکه د یو پلار په شان

ساتلے دے، او ټول عُمر مې په کونډو پام کړے دے. (۱۹) کۀ ما څوک په تکليف کښې ليدلے وى چې جامې يې نۀ وى، يا دومره غريب وى چې جامې نۀ شى اخستے، (۲۰) نو ما ورله د کپړو دپاره د خپلو ګډو وړئ ورکړې ده چې ځان په کښې ګرم کړى، او هغوئ زما شکريه ادا کړې ده. (۲۱) کۀ ما د يتيمانانو خِلاف خپل لاس اوچت کړے وى، ځکه چې ما ته پته وه چې په عدالت کښې زما ملګرى شته دے، (۲۲) نو زما لاسونه دې مات شى، او زما د تن نه دې پرې کړے شى. (۲۳) ځکه چې زۀ د خُدائ پاک د مصيبت نه په يره کښې وم، او زۀ د هغۀ د شان او شوکت په وړاندې نۀ شوم ودرېدلے. (۲۴) کۀ ما په سرو زرو يقين کړے وے، يا مې په سوچه سرو زرو باندې اعتبار کړے وے، (۲۵) کۀ ما د خپل مال دولت په وجه خوشحالى کړے وے، يا چې ما سره ډېر څۀ دى، (۲۶) کۀ ما په هغه وخت کښې نمر ته کتلے په کوم وخت کښې چې دا ځلېدو، يا مې سپوږمۍ ته کتلے چې د شان او شوکت سره روانه وى، (۲۷) او کۀ زما زړۀ په پټه د دې عبادت شروع کړے وے، او د دُعا دپاره مې ورته لاسونه اوچت کړے وے، (۲۸) دا به يو غلطى وے او قاضيانو به د دې په وجه سزا راکړے وے، ځکه چې زۀ به د خُدائ تعالىٰ مجرم وے. (۲۹) کۀ زۀ د هغه خلقو په تباهى باندې خوشحاله وے چا چې زما نه نفرت کولو، يا مې په هغه وخت کښې خوشحالى کولے چې بدعملى په هغوئ باندې غالِبه شوې وه، (۳۰) ما په خپله خولۀ باندې داسې ګناه نۀ ده کړې چې هغوئ ته مې د مرګ ښېرې کړے وے. (۳۱) زما په خاندان کښې هر يو کس ته پته ده، چې زما کور ته څوک هم راغلى دى نو د هغوئ ښۀ مېلمستيا شوې ده. (۳۲) ما په پردو خلقو هيڅکله بې‌غورى نۀ ده کړې چې هغوئ په کوڅه کښې شپه تېره کړى، او ما مسافرو ته خپلې دروازې کولاو ساتلې دى. (۳۳) کۀ ما خپله ګناه د نورو خلقو په شان پټه کړې وې، او غلطى مې په خپل زړۀ کښې پټه ساتلې وې، (۳۴) ځکه چې زۀ د ګڼې نه يا د خلقو د بې‌عزتى نه يرېدلے يم، چې غلے پاتې يم او د کور نه نۀ يم وتلے، (۳۵) نو اے کاش چې ما ته چا غوږ نيولے وے. زۀ ليکلى درکوم چې هره يوه خبره رښتيا ده. او قادر خُدائ دې زما فرياد واورى، او زما مخالفين دې ليکلے اِلزام راوړى چې زۀ يې وګورم. (۳۶) بې‌شکه زۀ به په فخر سره د اِلزام مقابله وکړم او زۀ به دا د تاج په شان په سر کړم. (۳۷) زۀ به هغۀ له د خپل عمل حِساب کِتاب ورکړم، او د هغۀ په حضور کښې به زړَور ولاړ يم. (۳۸) کۀ ما هغه زمکه قبضه کړې وى چې کومه زۀ کرَم او دا مې د خپل اصلى مالِک نه اخستې وى، (۳۹) کۀ د دې پېداوار ما بغېر د پېسو نه خوړلے وى، او کۀ ما د دې مالِکان وژلى وى، (۴۰) نو پرېږده چې د غنمو په ځائ ازغى وشى، او د اوربشو په ځائ دې ګنده واښۀ وشى.“ د اَيُوب خبرې ختمې شوې.

د اليهُو د حضرت اَيُوب ملګرى رټل

۳۲ (۱) نو دې درېو کسانو اَيُوب له نور جواب ورنۀ کړو، ځکه چې اَيُوب پخپله په خپل خيال کښې بې‌ګناه وو. (۲) نو بيا د رام د خاندان د بوزى براکيل زوئ اليهُو غصه شو. هغه اَيُوب ته ځکه غصه شو چې اَيُوب خپل ځان صحيح ګڼلو او په خُدائ پاک يې اِلزام لګولو. (۳) هغه د اَيُوب درېو ملګرو ته هم غصه وو ځکه چې هغوئ اَيُوب له جواب نۀ شو ورکولے او داسې ښکارېده چې خُدائ پاک په غلطه دے. (۴) نو اليهُو د اَيُوب سره د خبرو کولو دپاره د نورو کسانو انتظار کولو، ځکه چې هغوئ د هغۀ نه مشران وُو. (۵) خو چې کله اليهُو ته پته ولګېده چې د هغه درېو کسانو سره څۀ جواب نۀ وو، نو هغه غصه شو. (۶) د بوزى براکيل زوئ اليهُو ووئيل، ”زۀ زلمے يم، او تۀ بوډا يې، نو په دې وجه زۀ يرېدم چې تا د خپلې رايې نه خبر کړم. (۷) ما وئيل چې مشران دې خبره وکړى، ځکه چې عقل د عُمر سره راځى. (۸) دا د قادر خُدائ روح دے چې بنيادم له پوهه ورکوى. (۹) صِرف مشران هوښيار نۀ وى، کله کله مشران هم په اِنصاف باندې نۀ پوهيږى. (۱۰) نو ځکه زۀ وايم چې ما ته غوږ ونيسئ، ما پرېږدئ چې د خپلې رايې اظهار هم وکړم. (۱۱) ګوره، کله چې تا خبرې کولې نو ما څۀ نۀ وئيل، او ما ستا دليل ته غوږ نيولو، کله به چې تا سوچ کولو چې څۀ ووايم. (۱۲) ما تا ته توجو کوله، خو داسې هيڅ څوک نۀ وُو چې اَيُوب يې غلط ثابت کړے وے، او په تاسو کښې داسې هيڅ څوک نۀ وُو چې د هغۀ د خبرې جواب يې ورکړے وے. (۱۳) نو بيا دا مۀ وايئ چې مونږ ته عقل مِلاو شوے دے، پرېږده چې د انسان په ځائ خُدائ پاک هغۀ له جواب ورکړى. (۱۴) اَيُوب ما سره نۀ تاسو سره بحث کولو، خو زۀ به هغۀ له ستاسو په شان جواب نۀ ورکوم. (۱۵) تاسو غلى ناست يئ، تاسو سره بل جواب نشته، تاسو يوه خبره هم نۀ شئ کولے. (۱۶) کله چې تاسو خاموش يئ نو زۀ به هم خاموش يم؟ ځکه چې تاسو هلته ولاړ يئ او بله يوه خبره هم نۀ شئ کولے؟ (۱۷) زۀ به هم خپل جواب ورکړم، زۀ به هم د خپلې رايې اظهار وکړم. (۱۸) ځکه چې ما سره خبرې ډېرې دى، په ما

کښې چې کوم روح دے هغه ما مجبوروی. (۱۹) کۀ ما ته د خبرو کولو موقع مِلاو نۀ شی، نو زما برداشت ختم دے او زۀ به پرق
وچوم. (۲۰) زۀ به خبرې کوم، چې ما ته آرام مِلاو شی، او زۀ به جواب درکړم. (۲۱) زۀ به د هیچا طرفداری نۀ کوم او زۀ به د
چا چاپلوسی نۀ کوم. (۲۲) ځکه چې زۀ په چاپلوسی نۀ پوهېږم، ګنې زما پیدا کوونکی به زر ختم کړے وم.

د اِليهُو حضرت اَیُوب ته خپله خبره کول

۳۳ (۱) نو اے اَیُوبه، زما خبرې واوره، او زۀ چې څۀ وایم نو هغې ته متوجو شه. (۲) نو اوس چې ما خبرې شروع کړې،
نو پرېږده چې زړۀ تش کړم. (۳) زما ټولې خبرې سپینې دی، او زۀ رښتیا رښتیا وایم. (۴) د خُدائ پاک روح زۀ جوړ کړے یم،
او د قادر خُدائ ساه ما له ژوند راکړے دے. (۵) کۀ تا سره څۀ جواب وی نو ما له یې راکړه، د خبرې دپاره ځان تیار کړه او
په هغې ټینګ ودرېږه. (۶) ګوره، زۀ هم د خُدائ پاک په نظر کښې ستا په شان یم، زۀ هم د ختې نه جوړ شوے وم. (۷) نو زما
نه مۀ یرېږه، او زۀ به تا سره زیاتے نۀ کوم. (۸) تا زما په مخکښې خبرې کړې دی، او ما ستا ټولې خبرې اورېدلې دی. (۹) تۀ
وائې چې، "زۀ صفا او بېګناه یم، زۀ معصُوم یم او په ما کښې هیڅ غلطی نشته. (۱۰) خو خُدائ پاک په ما کښې غلطی لټوی،
هغه ما خپل دشمن ګنی، (۱۱) هغه زما په پښو کښې زولنۍ اچوی، او زما په هر حرکت یې نظر دے." (۱۲) خو په دې خبره کښې
تۀ غلط یې. زۀ به تا ته ووایم چې ولې ځکه چې خُدائ پاک د انسان نه لوئ دے. (۱۳) تۀ په خُدائ پاک باندې اِلزام ولې لګوې،
وائې چې هغه به زما د یوې خبرې جواب هم ونۀ کړی؟ (۱۴) ځکه چې خُدائ پاک بار بار کلام کوی، خو خلق دې ته غوږ نۀ
ږدی. (۱۵) کله چې بنی آدم په خوب اودۀ وی او هغه خوب وینی یا رویا وینی، (۱۶) نو خُدائ پاک به د هغوئ غوږونه کولاو
کړی، او د خبرداری په ذریعه به هغوئ یروی، (۱۷) هغه یې د بدو عملونو نه راوګرځوی، او د غرور نه یې وساتی. (۱۸) هغه یې د
مرګ نه بچ کوی، او د مرګ دریاب د تېرېدو نه یې بچ کوی. (۱۹) خُدائ پاک د بیماری په ذریعه د خلقو اصلاح کوی، او د
هغوئ په بدنونو باندې درد راولی، (۲۰) نو د هغوئ لوږه ختمه شی، او مزېدار خوراک ته یې هم زړۀ نۀ کیږی. (۲۱) د هغوئ
بدنونه ویلی شی، او دوه ګوتې مخ یې راوځی. (۲۲) هغوئ د مرګ په خولۀ ولاړ وی، او د مرګ فرښته د هغوئ انتظار کوی. (۲۳)
خو کۀ د زرګونو فرښتو نه یوه فرښته راشی او چا ته صحیح لار وښائی نو دا بس دی، (۲۴) او هغه په هغه کس باندې مِهربانه
شی او ووائی چې، هغه بچ کړه چې قبر ته لاړ نۀ شی، ځکه چې ما ته د هغۀ د ژوند قیمت مِلاو شوے دے. (۲۵) د هغۀ بدن دې د
ځوانی په وجه تازه شی، په هغۀ دې د ځوانی ورځې بیا راشی. (۲۶) بیا هغه خُدائ پاک ته سوال وکړی او سوال یې قبول شی،
هغه په خوشحالی سره د خُدائ پاک حضور ته راشی، او هغه یې بیا یو نېک سړے جوړ کړی. (۲۷) هغه به نورو کسانو ته وائی
چې، ما ګناه کړې ده، او د نېکۍ په ځائ مې بدی کړې ده. او خُدائ پاک ما له د هغې سزا نۀ ده راکړې د څۀ چې زۀ لائق وم.
(۲۸) خُدائ پاک زۀ د قبر نه بچ کړم، او زما ژوند به په رڼا کښې وی. (۲۹) بېشکه چې دا د خُدائ پاک کارونه دی، او د انسان
دپاره یې بار بار کوی. (۳۰) هغه یې د قبر نه بچ کوی، او د ژوند په خوند یې پوهوی. (۳۱) اَیُوبه، ما ته توجو شه او ما ته غوږ
ونیسه، تۀ خاموش اوسه او زۀ به خبرې کوم. (۳۲) کۀ تۀ څۀ وائې، نو ووایه، زۀ غواړم چې تا بېګناه ثابت کړم. (۳۳) کۀ داسې
نۀ وی، نو ما ته غوږ ونیسه، خاموش شه او زۀ به تا ته د عقل ښودنه وکړم."

د اِليهُو په حضرت اَیُوب باندې اِعتراض کول

۳۴ (۱) نو اِليهُو خپله خبره جاری وساتله او وې وئیل، (۲) "اے عقلمندو سړو، زما خبره واورئ، اے هوښیارانو ما ته غوږ
ونیسئ، (۳) ځکه چې غوږونه خبرې داسې معلوموی لکه څنګه چې ژبه د خوراک په خوند پوهیږی. (۴) راځئ چې د دې پته
ولګوو چې څۀ صحیح دی، راځئ چې ښۀ څیزونه زده کړُو. (۵) ځکه چې اَیُوب وئیلی دی چې زۀ بېګناه یم، او خُدائ پاک زما
سره اِنصاف نۀ کوی، (۶) زۀ بېګناه یم خو دروغژن ګڼلے شم، په ما کښې څۀ غلطی نشته، خو زما د زخم علاج نشته. (۷) د
اَیُوب په شان څوک شته، چې په چا کښې زره غوندې ادب هم نۀ وی؟ (۸) چې هغه د بدعملو سره ملګرتیا کوی او د بدمعاشانو
سره ګرځی. (۹) نو هغۀ دا هم وئیلی دی چې، "د خُدائ پاک د راضی کولو څۀ فائده ده." (۱۰) نو چې څوک عقل لرئ نو زما
خبره واورئ، هر چا ته پته ده چې خُدائ پاک بدی نۀ کوی، او د قادر خُدائ دپاره ممکن نۀ دی چې هغه غلطی وکړی. (۱۱)

ځکه چې هغه د عملونو په مطابق خلقو له بدله ورکوی، او هغه شان سلوک ورسره کوی چې څنګه یې حقدار وی. ﴿۱۲﴾ بېشکه، خُدائ پاک به بد عمل نهٔ کوی، او قادر خُدائ د هیچا سره بېاِنصافی نهٔ کوی. ﴿۱۳﴾ هغهٔ له د زمکې اختیار چا ورکړے دے، او دا ټوله دُنیا په خپل ځائ چا لګولې ده؟ ﴿۱۴﴾ کهٔ خُدائ پاک د خلقو نه روح واخلی، او د ژوند ساه ترې نه واخلی، ﴿۱۵﴾ ټول انسانان به ختم شی، او ټول بنی آدم به خاورو ته واپس کېږی. ﴿۱۶﴾ کهٔ تاسو پوهه لرئ، نو دا خبره واورئ، زهٔ چې څهٔ وایم نو هغې ته غوږ کېږدئ. ﴿۱۷﴾ چې خُدائ پاک پخپله اِنصاف نهٔ کوی نو بیا هغه څنګه دُنیا چلولے شی؟ تاسو به هغه لویه هستی رد کوئ څوک چې صادق دے؟ ﴿۱۸﴾ څوک چې بادشاه ته وائی چې تهٔ بېکاره یې، او مشر ته وائی چې تهٔ بدعمله یې، ﴿۱۹﴾ څوک چې د حکمرانانو طرفداری نهٔ کوی، او د مالدارو خلقو طرفداری د غریبانانو نه زیاته نهٔ کوی، ځکه چې ټول هغهٔ پیدا کړی دی. ﴿۲۰﴾ یو کس د شپې اچانک مړ کېدے شی، خُدائ پاک خلق ووهی او هغوئ هلاک شی، خُدائ پاک طاقتور خلق هم په آسانۍ سره وژلے شی. ﴿۲۱﴾ ځکه چې د هغهٔ نظر د بنی آدم په عمل باندې دے، او هغه د هغوئ هر قدم ته ګوری. ﴿۲۲﴾ داسې تکه توره تیارهٔ نشته چرته چې بدعمله خلق خپل ځانونه د هغهٔ نه پټ کړی. ﴿۲۳﴾ مونږ وخت نهٔ مقرروو چې کله به د خُدائ پاک په وړاندې د عدالت دپاره راځو. ﴿۲۴﴾ هغه د تپوس نه بغیر طاقتور راګزار کړی، او د هغوئ په ځائ کښې نور مقرر کړی. ﴿۲۵﴾ هغه د هغوئ په کارونو خبر دے، هغه یې په شپه کښې لرې کړی او هغوئ تباه شی. ﴿۲۶﴾ د هغوئ د بدعملۍ په وجه یې تباه کړی چې د نورو دپاره د عبرت سبب جوړ شی، ﴿۲۷﴾ ځکه چې هغوئ د هغهٔ د تابعداری نه اوړی، او د هغهٔ په حُکمونو باندې عمل نهٔ کوی. ﴿۲۸﴾ نو هغوئ غریبانان فریاد کولو ته جوړ کړل، چې دا فریاد خُدائ پاک ته ورسیږی. او هغهٔ د ضرورتمندو خلقو فریاد واورېدو، ﴿۲۹﴾ کهٔ خُدائ پاک خاموش وی، نو څوک وربانډې اِعتراض کولے شی څهٔ؟ کله چې هغه پناه شی، نو څوک یې لیدلے شی، کهٔ هغه یو کس وی او کهٔ قوم وی. ﴿۳۰﴾ نو چې داسې د خُدائ پاک نه منکر خلق حکومت ونهٔ کړی، او چې هغوئ خلق دوکه نهٔ کړی. ﴿۳۱﴾ خلق خُدائ پاک ته ولې نهٔ وائی چې، "مونږ ګناه کړې ده، خو مونږ به نوره ګناه نهٔ کوُو"؟ ﴿۳۲﴾ یا، "ما چې کومه بدعملی کړې وی نو هغه ما ته وښایه، کهٔ ما غلطی کړې وی، نو فوراً به یې پرېږدم"؟ ﴿۳۳﴾ خُدائ پاک به ستا د خوښې دپاره خپل اِنصاف پرېږدی؟ خو تا هغه رد کړے دے. دا زما نه بلکې ستا فیصله ده، مونږ ته اوس ووایه چې ستا خیال څهٔ دے؟ ﴿۳۴﴾ چې څوک پوهه لری نو هغوئ به ما ته ووائی، او هغه عقلمند چې ما ته غوږ ږدی نو هغوئ به ووائی، ﴿۳۵﴾ "ایُوب د جهالت خبرې کوی، د هغهٔ خبرې د کم عقلتوب نه ډکې دی." ﴿۳۶﴾ ایُوب دې عدالت ته راوستلے شی او غتی نه غټه سزا دې ورکړے شی، ځکه چې هغه د بدعمله سړی په شان خبرې کوی. ﴿۳۷﴾ ځکه چې هغه د سرکشۍ سره ګناه کوی، هغه ګستاخ دے، او هغه د خُدائ پاک خِلاف ډېرې خبرې کوی."

د الیهُو حضرت ایُوب ته د خُدائ پاک اِنصاف وریادول

۳۵ ﴿۱﴾ الیهُو خپله خبره جاری وساتله او وې وئیل، ﴿۲﴾ "ستا په خیال دا دعویٰ به صحیح وی، چې تهٔ وائی چې د خُدائ پاک په نظر کښې زهٔ صادق یم، ﴿۳﴾ خو تهٔ بیا هم د هغهٔ نه تپوس کوې چې په دې کښې زما څهٔ ګټه ده، او د ګناه د نهٔ کولو په وجه ما ته څهٔ فائده مِلاو شوې ده؟ ﴿۴﴾ زهٔ به تا او ستا ملګرو له جواب درکړم. ﴿۵﴾ آسمان ته نظر وکړه او وګوره، هغه وریځې وګوره، کومې چې ستا نه اوچتې دی. ﴿۶﴾ کهٔ تا ګناه کړې وی، نو په خُدائ پاک باندې څهٔ اثر پرېوځی؟ او کهٔ تهٔ بار بار غلطیانې کوې، نو تهٔ به د هغهٔ څهٔ وکړې؟ ﴿۷﴾ کهٔ تهٔ صادق یې، نو دې نه هغهٔ ته څهٔ فائده ده؟ خُدائ پاک ته ستا د یو څیز ضرورت هم نشته. ﴿۸﴾ ستا بدعملی صرف ستا په شان بنی آدم باندې اثر کوی، او ستا ښهٔ عمل هم صرف په نورو بنیادمو اثر کوی. ﴿۹﴾ د ظلمونو د زیاتېدو په وجه خلق فریاد کوی، او د زورَورو د ظلم په وجه د مدد دپاره چغې وهی. ﴿۱۰﴾ خو هیڅ څوک دا نهٔ وائی چې خُدائ پاک زما پیدا کوونکے چرته دے؟ څوک چې د غم په وخت هم په خولهٔ باندې سرودونه راولی، ﴿۱۱﴾ هغه مونږ ته د دُنیا د ځناورو نه زیاته ښودنه کوی، او مونږ د هوا د مارغانو نه زیات هوښیاروی؟ ﴿۱۲﴾ چې کله بدعمله فریاد کوی، نو خُدائ پاک د هغوئ د غرور په وجه جواب نهٔ ورکوی. ﴿۱۳﴾ په حقیقت کښې خُدائ پاک بېمقصده فریاد نهٔ اوری، او نهٔ قادر خُدائ دې ته څهٔ توجو ورکوی. ﴿۱۴﴾ تاسو وایئ چې تاسو خُدائ پاک نهٔ وینئ، خو کهٔ تاسو لږ صبر وکړئ نو هغه به د اِنصاف نه کار واخلی. ﴿۱۵﴾ تاسو وایئ چې خُدائ پاک په غصه کښې سزا نهٔ ورکوی، او د بدعملۍ پرواه نهٔ ساتی. ﴿۱۶﴾ ایُوبه، تهٔ فضول خبرې کوې، او لکه د یو بېوقوف په شان خبرې کوې."

د اليهُو د خُدائ پاک ثناء صِفت کول

۳۶ ۱ اليهُو خپله خبره جارى وساتله او وې وئيل، ۲ ”ما ته لږ صبر وکړئ، نو زهٔ به تاسو ته حقيقت وښايم، ځکه چې
زهٔ د خُدائ پاک په صفائ کښې څهٔ وئيل غواړم. ۳ زهٔ به د خپل ډير عِلم نه کار واخلم، چې دا ثابت کړم چې زما خالِق د
اِنصاف مالِک دے. ۴ په حقيقت کښې زما خبرې غلطې نهٔ دى، ځوک چې ستا په وړاندې ولاړ دے هغه د اُستاذانو اُستاذ
دے. ۵ خُدائ پاک بېشکه لوئ دے او د هيچا نه نفرت نهٔ کوى، داسې يو عِلم هم نشته چې هغه يې نهٔ لرى. ۶ هغه بدعمله
خلق ژوندى نهٔ پرېږدى، خو مظلومانو له خپل حق ورکوى. ۷ هغه د صادقانو حفاظت کوى، او د بادشاهانو سره يې په تخت
کښېنوى او د تل دپاره عزت ورکوى. ۸ خو کهٔ خلق په زنځيرونو کښې تړلے شوى وى او د ظلم په تارونو کښې گېر شوى
وى، ۹ نو هغه ورته د هغوئ خپل عمل ښائى، او هغه غلطيانې ورته ښائى، چې کومې هغوئ په فخر سره کولې. ۱۰ هغه
اصُولو ته يې پام راګرځوى، او حُکم ورکوى چې د بدو نه توبه وباسى. ۱۱ کهٔ هغوئ ورته توجو ورکړى او د هغهٔ خِدمت
وکړى، نو هغوئ به په مالدارئ کښې خپلې ورځې پوره کړى، او په خوشحالئ کښې به خپل کالونه پوره کړى. ۱۲ خو کهٔ هغوئ
دې ته توجو ورنهٔ کړى، نو هغوئ به په جهالت کښې هلاک شى او د خاورو د لاندې به شى. ۱۳ کوم خلق چې د خُدائ پاک نه
منکر وى او هر وخت په غصه کښې وى، چې کله هغوئ ته سزا هم ملاوېږى نو هغوئ د مدد دپاره دُعا نهٔ کوى. ۱۴ هغوئ په
ځوانئ کښې مړهٔ شى، او د هغوئ ژوند په زناکارئ کښې ختم شى. ۱۵ خو هغه مظلومان د ظلم نه بچ کوى، او د مصيبتونو په
وخت کښې ورته خپل ځان ښکاره کوى. ۱۶ ايُوبه، خُدائ پاک دې تا د خطرې نه وباسى، او هغه ځائ ته دې بوځى چرته چې
غم نهٔ وى. هغه ستا په دسترخوان باندې ښهٔ ښهٔ خوراکونه کېښودل. ۱۷ خو د نورو بدعملو په شان به پوره سزا تا ته ملاوېږى،
تهٔ په عدالت او اِنصاف کښې راګېر يې. ۱۸ خبردار چې رشوت دې دوکه نهٔ کړى، او دولت دې بېلارې نهٔ کړى. ۱۹ ستا
دولت او ستا طاقت ټول به تا د تکليف نه بچ کړى څهٔ؟ ۲۰ د شپې د راتلو خواهش مهٔ کوه، د هغه وخت چې کله قومونه تباه
کيږى. ۲۱ خبردار، چې د بدعملئ طرف ته وانهٔ وړې، خُدائ پاک ځکه په تکليف کړے يې چې په بدعملئ کښې آخته نهٔ شې.
۲۲ ياد ساته چې د خُدائ پاک طاقت څومره لوئ دے، او هغه د ټولو نه عظيم اُستاذ دے. ۲۳ هيڅوک خُدائ پاک ته دا نهٔ
شى وئيلے چې هغه به څهٔ کوى، او څوک ورته وئيلے شى چې تا غلط کار کړے دے؟ ۲۴ څهٔ چې هغه کوى په هغې تل د هغهٔ
تعريف کيږى. تهٔ هم د هغهٔ ثناء صِفت کوه. ۲۵ ټولو خلقو دې ته کتلى دى، هر يو کس د لرې نه دې ته ګورى. ۲۶ بېشکه
خُدائ پاک لوئ دے او مونږ د هغهٔ د لوئ‌ئ اندازه هم نهٔ شُو لګولے، د هغهٔ د کالونو شمېر نشته. ۲۷ ځکه چې هغه نمى
اوچتوى، او په باران يې بدلوى، ۲۸ هغه وريځې جوړوى او په هر چا باران راوروى. ۲۹ څوک د وريځو په خوربدو باندې
پوهيږى، او د آسمان په تندر باندې پوهيږى څهٔ؟ ۳۰ ګوره، هغه په آسمان کښې برېښنا راولى خو د سمندر ږيخ کښې تيارهٔ وى.
۳۱ ځکه چې د دې په ذريعه هغه په خلقو حکومت کوى، او هغه خلقو له بېحسابه خوراک ورکوى. ۳۲ هغه برېښنا په خپلو
لاسونو کښې ساتى، او حُکم ورکوى چې نښه وولى. ۳۳ د هغهٔ د تندر آواز داسې وائى، چې هغه غېرتى دے او د ګناه خِلاف
غصه لرى.

۳۷ ۱ په دې باندې هم زما زړهٔ درزيږى، او ټوپونه وهى. ۲ واورئ، واورئ، د خُدائ پاک د تندر آواز واورئ او د غړمبا
آواز واورئ چې د هغهٔ د خولې نه راځى. ۳ د ټول آسمان لاندې هغه دا پړق وهى، او د هغهٔ رڼا د دُنيا ګوټونو ته رسيږى. ۴
بيا د هغهٔ آواز شور جوړ کړى، او د هغهٔ د تندر آوازونه د شان او شوکت سره راشى، کله چې د هغهٔ آواز واوريدے شى نو هغه
رڼاګانې نهٔ ايساروى. ۵ خُدائ پاک د خپل آواز سره زبردست تندر راولى، هغه داسې لوئ کارونه کوى چې مونږ پرې نهٔ
پوهيږو. ۶ ځکه چې هغه واورې ته وائى چې په زمکه ووريږه، او باران ته وائى چې ووريږه، ۷ نو هر يو کس خپل کار بس
کړى چې د هغهٔ طاقت وګورى. ۸ بيا ځنګلى ځناور خپلو پناه ګاهو ته لاړ شى او په خپلو غارونو کښې پاتې شى. ۹ د
جنوب طرف نه طوفانى هوا راځى، او د شمال طرف نه د سختې هوا نه يخنى راځى. ۱۰ د خُدائ پاک ساه د اوبو نه واوره
جوړوى، او ډېرې اوبهٔ په واوره باندې بدلې شى. ۱۱ هغه وريځ د نمى نه ډکوى، او په وريځو کښې برېښنا پرقوى، ۱۲ کله چې
دا د خُدائ پاک په مرضى چليږى نو دا په ټوله دُنيا کښې د خُدائ پاک هر يو حُکم پوره کوى، ۱۳ هغه دا کارونه ځکه کوى چې
خلقو ته په کښې تکليف مِلاو شى يا کهٔ نهٔ ختمېدونکې مينه ورته ښائى. ۱۴ اے ايُوبه، دا واوره، ودريږه او د خُدائ پاک په دې

عجيبه عجيبه کارونو باندې سوچ وکړه. ۱۵ تا ته پته شته څۀ چې هغه طوفان څنګه قابو کوى، او د خپلې وريځې نه رڼا څنګه
پرقوى؟ ۱۶ تا ته پته شته چې وريځې په آسمان کښې څنګه رواني وى، دا د هغه چا عجيبه کارونه دى چې عِلم يې پوره دے،
۱۷ کله چې تاسو په خپلو جامو کښې سوزئ او د جنوب طرف ته هوا بنده شى او يو څيز هم نۀ خوځيږى؟ ۱۸ هغه په
آسمانونو کښې سترګې برېښوونکي رڼا ځلوى. ولې تاسو هغه شان کولے شئ؟ ۱۹ مونږ ته ووايئ چې هغۀ ته څۀ ووايو، زمونږ
دماغ کار نۀ کوى چې خپله خبره بيان کړُو. ۲۰ خُدائ پاک دې خبر شى څۀ چې زۀ خبرې کول غواړم، زۀ داسې ولې وکړم
چې د دې په وجه مې تباه کړى؟ ۲۱ په هغه وخت کښې رڼا ته هيڅ څوک نۀ شى کتلے کله چې دا په آسمان کښې تکه سپينه
وى، په کوم وخت کښې چې هوا وريځ بوځى. ۲۲ د شمال په طرف د سرو زرو جلوه ښکارى، د خُدائ پاک نه ګېرچاپېره
لوئى، شان او شوکت تاو دے. ۲۳ مونږ د قادر مطلق خُدائ د طاقت تصور نۀ شُو کولے، خو هغه بيا هم د اِنصاف والا او
صادق دے، هغه مونږ نۀ تباه کوى. ۲۴ نو په دې وجه بنى آدم د هغۀ نه يرېږى، او څوک چې ځان هوښيار ګڼى نو هغه يې پرواه
نۀ کوى.“

د مالِک خُدائ حضرت اَيُوب له جواب ورکول

۳۸ ۱ نو مالِک خُدائ د طوفان نه اَيُوب له جواب ورکړو، ۲ ”هغه څوک دے چې بغېر د څۀ پوهې نه زما د عقل په حقله
تپوسونه کوى؟ ۳ نو اوس ټينګ شه، او زما د سوال جواب راکړه. ۴ کله چې ما د زمکې بنياد کېښودو نو تۀ چرته وې؟ کۀ
تا ته دومره پته وى نو ما ته ووايه. ۵ چې دا به څومره غټ وى د دې پته چا لګولى ده؟ او په دې چا د ناپ کرښه راښکلې ده؟
۶ د دې بنيادونه په څۀ باندې ودربدل، او د دې د ګوټ کاڼے چا کېښودو؟ ۷ چې کله د سحر ستورو په يو ځائ سندرې
وئيلې او ټولو فرښتو د خوشحالئ نه چغې وهلې. ۸ کله چې سمندر زمکې ته راخلاص شو، نو دا چا قابو کړو؟ ۹ کله چې
ما وريځ د دې لِباس جوړ کړو، او دا ما په تکه توره تيارۀ کښې راونغښتلو، ۱۰ او د دې دپاره مې حدونه جوړ کړل، او را ايسار
مې کړو چې د حد نه وانۀوړى، ۱۱ او ورته مې ووئيل چې د دې نه وړاندې به نۀ راځې، او ستا زوروَرې چپې دې دلته ايسارې
شى. ۱۲ تا کله حُکم کړے دے چې سحر دې شى، او نمر ته دې وئيلى دى چې د نمرخاتۀ طرف نه راوخېژى؟ ۱۳ تا سحر له
حُکم ورکړے دے چې په زمکه خور شى، او چې د شپې بدعملى ختمه کړى؟ ۱۴ او بيا زمکه د رڼا د وجې صفا ښکارى، او
رنګ يې د رنګدارو جامو په شان شى. ۱۵ رڼا د بدعمله خلقو کارونه بندوى، او هغوئ نور ظلم زياتے نۀ شى کولے. ۱۶ تا
هغه چينې ليدلې دى چې سمندر ترې نه جوړيږى، يا تا د دې ډوبوالے معلوم کړے دے؟ ۱۷ د مرګ دروازه تا ته ښکاره شوې
ده څۀ؟ يا تا د تکې تورې تيارې دروازې ليدلې دى څۀ؟ ۱۸ تۀ د دُنيا په لوئ والى پوهه شوے يې څۀ؟ کۀ د دې نه خبر يې نو ما
ته ووايه. ۱۹ رڼا د کوم ځائ نه راځى، او د تيارې ځائ چرته دے، ۲۰ تۀ دا هر يو خپل خپل کور ته بوتلے شې څۀ؟ تا ته پته
شته چې هغې ته کومه لار تلې ده؟ ۲۱ خو تۀ خو به د دې هر څۀ نه خبر يې کنه؟ ځکه چې د دې پيدا کېدو نه وړاندې تۀ موجود
وې، او تۀ د ډېرې مودې يې. ۲۲ تۀ د واورې ګودامونو ته ننوتلے يې څۀ، يا تا د ږلۍ ګودامونه ليدلى دى څۀ؟ ۲۳ هغه چې ما د
مصيبت د وخت دپاره ساتلى دى، او د جنګ جګړې دپاره مې ساتلى دى؟ ۲۴ هغه ځائ ته تلے يې څۀ چرته چې نمر راخېژى،
او د کوم ځائ نه چې د نمرخاتۀ هوا لګى؟ ۲۵ د دروند باران لارې چا جوړې کړې دى، او د تندر د برېښنا دپاره يې لار صفا
کړې ده، ۲۶ په هغه مُلک باندې څوک باران راولى چرته چې هيڅ څوک نۀ اوسيږى، په هغه صحرا باندې، چې هغه د بنيادمو نه
خالى وى، ۲۷ چې هغه ترې او اوچه زمکه اوبۀ کړى، او چې په هغه زمکه باندې واښۀ راشنۀ کړى؟ ۲۸ ولې د باران پلار شته
څۀ، يا پرخه چا پيدا کړې ده؟ ۲۹ د واورې مور څوک ده؟ او د آسمان يخ له ژوند څوک ورکوى، ۳۰ کومه چې اوبۀ د کاڼى
په شان سختې کړى، او د سمندر مخ کلک کړى؟ ۳۱ تۀ عقدِ ثُريا ستورو ته لار ښودلے شې، يا جبار ستورے په مېنځ بېلولے
شې څۀ؟ ۳۲ ولې تۀ منطقتُ البُروج ستورو ته خپل موسمونه ښودلے شې، يا تۀ بناتُ النعش ستورى ته سره د هغې د بچو لار
ښودلے شې؟ ۳۳ تۀ د آسمان په قانون پوهيږې څۀ؟ يا تۀ د هغوئ قانون په زمکه باندې قائمولے شې څۀ؟ ۳۴ ولې تۀ خپل آواز
وريځو ته رسولے شې څۀ، د دې دپاره چې باران ووروى؟ ۳۵ تۀ برېښنا ځلولے شې څۀ؟ يا دا پخپله مرضى باندې
راغورزولے شې څۀ؟ ۳۶ خبره په زړۀ کښې چا اچولې ده، او دماغ له پوهه چا ورکړې ده؟ ۳۷ داسې هوښيار شته چې
وريځې وشمېرى؟ يا د آسمان نه باران ورولے شى داسې لکه چې د منګى نه اوبۀ توئ کړے شى، ۳۸ په هغه اوچه زمکه باندې

چې د خاورې نه یې لوټې جوړې شوې وی؟ (۳۹) ولې تهٔ د ازمرى دپاره ښکار کولے شې، او د وږو زمرو لوږه پوره کولے شې،
(۴۰) کله چې هغه په خپلو غارونو کښې پټ وی، یا په بوټو کښې د ښکار په اِنتظار ناست وی؟ (۴۱) کارغانو دپاره د خوراک
بندوبست څوک کوی، کله چې د هغوئ بچې خُدائ پاک ته ژړا کوی، او د خوراک د نشتوالی په وجه سرګردانه ګرځی؟

۳۹

(۱) تا ته پته شته چې کله د غرهٔ چیلۍ بچی راوړی؟ ولې تهٔ پرې نظر ساتې چې کله هوسۍ بچی راوړی؟ (۲) ولې تا ته پته
شته چې دا بچی څو میاشتې د هغوئ په ګېډه وی؟ او تا ته د هغه وخت پته شته څهٔ چې دا به کله پیدا شی (۳) کله چې هغوئ د
اولاد د پیدا کېدو دپاره کښېني، او د هغوئ بچی پیدا شی؟ (۴) د هغوئ بچی تکړه شی او په ځنګل کښې لوئیږی، هغوئ ترې نه
لاړ شی او واپس ورله نهٔ راځی. (۵) ځنګلی خرونه چا پرېښې دی چې خوشې لاړ شی؟ دا چا آزاد پرېښی دی چې ګرځی
راګرځی؟ (۶) ما دا په صحرا کښې پرېښی دی، او د مالګې مُلک مې ورکړے دے چې په کښې اوسیږی. (۷) هغه د ښار د
شور نه نفرت کوی، او خرکار ورسره نشته چې په دې باندې آواز وکړی. (۸) دا غرونو ته ځی چې دا یې د څرن زمکه شی، او
هر یو شین بوټے د خوراک دپاره لټوی. (۹) ولې ځنګلی غویَے به تا پرېږدی چې کار ترېنه واخلې؟ هغه به ستا په اخور کښې
شپه تېره کړی څهٔ؟ (۱۰) ولې تهٔ یو ځنګلی غویَے د یوې دپاره تړلے شې؟ دا به ستا دپاره یو پټے یوه کړی څهٔ؟ (۱۱) ولې تهٔ د
هغې لوئ طاقت باندې اعتبار کولے شې چې هغه به ستا مدد وکړی؟ تهٔ په دې باندې دا یقین کولے شې څهٔ چې دا به ستا دپاره
کار وکړی؟ (۱۲) تهٔ په دې یقین کوې چې دا به واپس راشی، او ستا درمند ته به ګېډی راوړی؟ (۱۳) د شترمرغ وزر ښائسته
کولاو خوریږی، خو دا د زانې د وزرو برابر کېدے خو نهٔ شی. (۱۴) شترمرغ خپلې هګۍ د دې دپاره په زمکه پرېږدی، چې ګرمی
شی، (۱۵) دا فکر نهٔ کوی چې د څهٔ پښې لاندې به راشی، او چې یو ځنګلی ځناور به یې ذرې ذرې کړی. (۱۶) دا په خپل بچی
باندې داسې ظلم کوی، چې ګنې دا یې خپل نهٔ وی، او کهٔ مری نو پرواه یې نهٔ ساتی، (۱۷) ځکه چې خُدائ پاک د هغې نه عقل
اخستے دے، او هیڅ پوهه یې نهٔ ده ورکړې. (۱۸) خو کله چې پاڅی او منډه کړی، نو بیا څوک چې په آس ناست هم وی د دې
نه مخکښې کېدے نهٔ شی. (۱۹) ولې آس له طاقت تا ورکړے دے؟ د هغهٔ په څټ باندې وېښتهٔ تا پیدا کړی دی؟ (۲۰) د قحطې
مُولخانو په شان د دې ټوپ تا جوړ کړے دے؟ او یا د دې هغه د رُعب والا آوازونه تا جوړ کړی دی څهٔ چې خلق یروی؟ (۲۱) دا
په پښه باندې زمکه ټکوی او په خپل طاقت په هغه وخت خوشحالیږی چې د جنګ دپاره ولېږلے شی. (۲۲) دا یرې پورې خندا
کوی او نهٔ بې‌حوصلې کیږی، او د تُورې نه نهٔ شاته کیږی. (۲۳) په دې باندې سورلی سره د غشو تیلی ځلېدونکې نېزه او وړه نېزه
هم آواز پیدا کوی. (۲۴) د جوش او د غصې د وجې دا په تېزئ سره ځی، دا د بیګل د غږېدو پورې صبر نهٔ شی کولے. (۲۵) کله
چې بیګل وغږیږی نو آس یو هړ آواز وکړی. د لرې ځائ نه هغهٔ له د جنګ بوئ ورځی، د جنګی مشرانو د تندر په شان آواز او
چغې اوری. (۲۶) ولې باښه ستا د عقل په وجه الوځی، چې خپل وزر خوارهٔ کړی او د جنوب طرف ته والوځی؟ (۲۷) باز ستا په
حُکم بره خېژی او په اوچت ځائ خپله جاله جوړوی؟ (۲۸) دا په اوچت ګټ باندې اوسیږی او خپل کور جوړوی او د ګټ په
سر باندې په یو محفوظ ځائ کښې شپه تېروی. (۲۹) د هغه ځائ نه یې په ښکار باندې نظر وی، او د هغهٔ سترګې ښکار د لرې
ځائ نه وینی. (۳۰) د دې بچی وینه څښی، او چې په کوم ځائ کښې مرداره وی، نو هغه په هغه ځائ کښې حاضر وی.“

۴۰

(۱) بیا مالِک خُدائ ایُوب ته وفرمائیل، (۲) ”تهٔ اوس هم د قادر خُدائ سره بحث کول غواړې څهٔ؟ څوک چې د خُدائ
پاک سره بحث کوی نو هغه به جواب ورکوی.“

د حضرت ایُوب جواب

(۳) بیا ایُوب مالِک خُدائ له جواب ورکړو، (۴) ”ګوره، زهٔ هیڅ هم نهٔ یم، زهٔ به تا له څهٔ جواب درکړم؟ زهٔ په خپله خولهٔ باندې
لاس ږدم. (۵) ما ډېر څهٔ وئیلی دی، نور زهٔ څهٔ نهٔ وایم.“ (۶) بیا مالِک خُدائ د طوفان نه ایُوب له جواب ورکړو، (۷) ”نو
اوس ورته تینګ شه، زهٔ به ستا نه تپوس وکړم او تهٔ به ما له جواب راکړې. (۸) ولې تهٔ د دې ثابتولو کوشش کوې چې زهٔ
بې‌اِنصافه یم، او ما غلط وګڼې او خپل ځان ته صحیح ووائې؟ (۹) تهٔ د خُدائ پاک په شان تکړه یې څهٔ، ستا آواز د هغهٔ د تندر
د آواز په شان کېدے شی؟ (۱۰) کهٔ داسې وی نو په رُعب داب او شان و شوکت سره خپل ځان سنګار کړه، د عزت او درناوی

په جامو باندې خپل ځان پټ کړه. ﴿۱۱﴾ خپل ځان په قهر کړه، هر يو مغرور سړی ته ګوره او هغه سپک کړه، ﴿۱۲﴾ ټولو مغروره خلقو ته وګوره او هغوئ عاجزان کړه، او بدعمله خلق ټک سره ووژنه. ﴿۱۳﴾ هغوئ ټول په خاورو کښې ښخ کړه، او هغوئ قبر کښې قيد کړه. ﴿۱۴﴾ نو زهٔ به دې هم صِفت وکړم، ځکه چې خپل طاقت تا بچ کولے شي. ﴿۱۵﴾ دريابی مېښې ته وګوره، چې هغه مې هم هغه شان جوړه کړې ده لکه څنګه مې چې تهٔ جوړ کړے يې، دا د يو غويَي په شان واښهٔ خوری. ﴿۱۶﴾ د هغې طاقت د هغې په بدن کښې دے، او د هغې طاقت د هغې د خېټې په پټو کښې دے. ﴿۱۷﴾ د هغې لکۍ لکه د دِيار د ونې په شان سخته ده، د هغې د پتُون پټې خپلو کښې غوټه شوې دی. ﴿۱۸﴾ د دې هډوکی د زېړو نلکې دی، د هغې هډوکی د اوسپنې سيخونه دی. ﴿۱۹﴾ دا د خُدائ پاک د کارنامو يو لوئ کار دے، او صرف د دې خالِق په دې باندې قابو موندلے شي. ﴿۲۰﴾ ځکه چې غرونه د دې دپاره خوراک پيدا کوی چرته چې ټول ځنګلی ځناور لوبې کوی. ﴿۲۱﴾ دا په اوبو کښې د نيلوفر بوټو لاندې پراته وی او د لوخې په ډنډونو کښې پټ وی. ﴿۲۲﴾ د نيلوفر بوټي وربانديې سورے کوی، او د نِهر د غاړې د وَلو ونې د دې نه ګېرچاپېره تاو وی. ﴿۲۳﴾ کهٔ سيند په موج کښې وی، نو دا نهٔ يرېږی، د اُردن سيند کهٔ تر خولې پورې هم ډک وی نو دا نهٔ يرېږی. ﴿۲۴﴾ څوک دا د کُنډو سره راوچتولے شي، يا يې څوک په پوزه کښې د قابو کولو دپاره پېزوان اچولے شي؟

۴۱ ﴿۱﴾ سمندری بلاګانې تهٔ د کُنډې سره راويستلے شې، يا د دې ژبه د پړی سره ترلے شې څهٔ؟ ﴿۲﴾ ولې تهٔ دې ته پېزوان اچولے شې، يا يې په ژامنه کښې کُنډه اچولے شې؟ ﴿۳﴾ ولې دا به د رحم دپاره تا ته ډېر مِنتُونه وکړی؟ يا به نرمې خبرې درته وکړی؟ ﴿۴﴾ دا به تا سره يو لوظ وکړی څهٔ چې ټول عُمر به ستا غلام وی؟ ﴿۵﴾ ولې تهٔ به دا د يو مارغهٔ په شان وساتې څهٔ، يا تهٔ به دا وترې څهٔ دپاره د دې چې ستا وينځې ورسره لوبې وکړی؟ ﴿۶﴾ ولې سوداګر به د دې سودا وکړی؟ چې په بازار کښې يې خرڅ کړی؟ ﴿۷﴾ ولې د هغې په څرمن باندې غشی څهٔ اثر کوی، او د دې سر د نېزو سره غوڅولے شي؟ ﴿۸﴾ کهٔ تهٔ خپل لاس د دې سره ولګوې، نو د جنګ په مزه به پوهه شې، او بيا به هيڅکله داسې نهٔ کوې. ﴿۹﴾ نه، د دې نيول څهٔ فائده نهٔ کوی، او کوم ښکاری چې د دې د نيولو کوشش کوی نو هغه به راوغورزولے شي. ﴿۱۰﴾ هيڅ څوک هم دا جرأت نهٔ شی کولے چې کار ورسره وساتی. او د دې په وړاندې څوک ټېنګېدے شي؟ ﴿۱۱﴾ چا ما له څهٔ راکړی دی چې زهٔ بدله ورکړم؟ د آسمان نه لاندې هر څهٔ زما دی؟ ﴿۱۲﴾ زهٔ به د دې د بدن د اندامونو په حقله خاموشی نهٔ اختياروم، يا د دې د لوئ طاقت او د دې د ښهٔ بدن په حقله به وايم. ﴿۱۳﴾ د دې نه څرمن څوک ويستے شي؟ د دې ډکه څرمن څوک سورے کولے شي؟ ﴿۱۴﴾ د دې د خولې ژامنې څوک کولاولے شي؟ ځکه چې د دې غاښونه خلق يروی. ﴿۱۵﴾ د دې ملا د ډالونو قطارونو نه جوړه ده، دا د يو بل سره کلک انښلی. ﴿۱۶﴾ د يو بل سره دومره نژدې دی، چې د دې په مينځ کښې هوا هم نهٔ شی تېرېدلے. ﴿۱۷﴾ دا د يو بل سره ترلی شوی دی، دې يو بل نيولے دے او د يو بل نه نهٔ جدا کيږی. ﴿۱۸﴾ د دې انتوشی لکه د رڼا پرق وی، او د دې سترګې د سحر د سوروالی په شان دی. ﴿۱۹﴾ د دې خولې نه د ډيوو شُغلې ځی، او د اور ذرې ترې نه راوځی. ﴿۲۰﴾ د دې د پوزې نه لوګے راوځی، لکه چې د پتيلې لاندې د بلو لوخو لوګے وی. ﴿۲۱﴾ د دې ساه سکارهٔ بلوی، او د دې خولې نه يوه لمبه راوځی. ﴿۲۲﴾ د دې څټ مضبوط دے، او چې چرته هم ځی نو هلته يره راځی. ﴿۲۳﴾ د دې د غوښې موړې د يوې بلې سره انښتې دی، دا مضبوطې جوړې دی او نهٔ خوځيږی. ﴿۲۴﴾ د دې زړهٔ د کاڼی په شان سخت دے، لکه د ژرندې د کاڼی په شان سخت دے. ﴿۲۵﴾ کله چې دا په خپله پاځی نو طاقتور خلق ويرېږی، او يرې نه وتښتی. ﴿۲۶﴾ داسې تُوره نشته چې زخمی يې کړی، نهٔ پرې نېزه، نهٔ غشے او نهٔ وربانديې نری نېزه څهٔ اثر کوی. ﴿۲۷﴾ دا اوسپنه د بوسو په شان ګڼی، او زېړ د ورَستو شوو لرګو په شان ګڼی. ﴿۲۸﴾ غشی دا نهٔ شی شړلے، او د ليندې کاڼی خو ورته ګپ ښکاری. ﴿۲۹﴾ لَوړ د بوسو په شان ګڼی، او د نرو نېزو په راويستلو پورې دا خندا کوی. ﴿۳۰﴾ د دې خېټه د تېرو ماتو شوو شيشو په شان ده، دا په خټه باندې داسې نښه پرېږدی لکه چې په مېخونو سورے شوے وی. ﴿۳۱﴾ دا سمندر د يشېدلو اوبو په شان خوځوی، او دا سمندر داسې شاربی لکه شُملې. ﴿۳۲﴾ دا د خپل ځان شا ته يو پړقېدونکې کرښه پرېږدی، او سمندر تک سپين کړی ﴿۳۳﴾ په زمکه باندې د دې ثانی نشته، دا يو داسې مخلوق دے چې نهٔ يرېږی. ﴿۳۴﴾ دا په ټولو کښې ډېر مغرور دے، دا د ټولو ځناورو بادشاه دے."

د حضرت ايُوب خُدائ پاک له جواب ورکول

۴۲ ١ بيا ايُوب مالِک خُدائ له جواب ورکړو، ٢ ”ما ته پته ده چې تهٔ هر څهٔ کولے شې، او تا د خپل کار نه هيڅ څوک
نهٔ شي ايسارولے. ٣ تا وفرمائيل چې، ”هغه څوک دے چې زما په حِکمت باندې د ناپوهئ سره شک کوی؟“ هغه زهٔ يم، ما د
داسې څيزونو خبره کوله چې ما ته يې هيڅ پته نهٔ وه، او هغه خبرې زما دپاره ډېرې عجيبه او لوئې وې. ٤ تا وفرمائيل چې،
”ما ته غوږ ونيسه او زهٔ به وايم، زهٔ به تپوس کوم او تهٔ به ما له جواب راکوې.“ ٥ ما مخکښې صرف ستا په حقله اورېدلی
دی، خو اوس مې په خپلو سترګو وليدلې. ٦ نو ما چې څهٔ وئيلی دی نو په هغې شرمنده يم، او په خاورو او ايرو کښې توبه
وباسم.“

د مالِک خُدائ حضرت ايُوب له برکت ورکول

٧ کله چې مالِک خُدائ د ايُوب سره دا خبرې وکړې، نو مالِک خُدائ تيمانی اليفز ته وفرمائيل، ”زهٔ تا او ستا دوو ملګرو ته
سخت غصه يم، ځکه چې تاسو زما هغه خبره نهٔ ده کړې چې کومه صحيح ده، لکه څنګه چې زما خِدمت کوونکی ايُوب کړې
ده. ٨ نو په دې وجه اوس اووهٔ غوَيی او اووهٔ ګډان بوځه او زما خِدمت کوونکی ايُوب له ورشه او د خپل ځان دپاره دا د
سوزېدونکې نذرانې په توګه پېش کړه، نو زما خِدمت کوونکے ايُوب به ستا دپاره دُعا وکړی، ځکه چې زهٔ به د هغهٔ دُعا قبلوم او
ستاسو د کم عقلتوب په مطابق کار به درسره نهٔ کوم، ځکه چې تاسو زما هغه خبره نهٔ ده کړې چې کومه صحيح ده، لکه څنګه
چې زما خِدمت کوونکی ايُوب کړې ده.“ ٩ نو تيمانی اليفز، شوحی بِلداد او نعماتی ضوفر لاړل او چې مالِک خُدائ څنګه
فرمائيلی وُو هم هغه شان يې وکړل، او مالِک خُدائ د ايُوب دُعا قبوله کړه.

د خُدائ پاک حضرت ايُوب له بيا برکت ورکول

١٠ نو کله چې ايُوب د خپلو ملګرو دپاره دُعا وکړه نو خُدائ پاک هغهٔ له بيا برکت ورکړو، او چې ايُوب مخکښې څهٔ لرل نو
مالِک خُدائ هغهٔ له د هغې يو په دوه نور هم زيات ورکړل. ١١ نو هلته هغهٔ له د هغهٔ ټول ورونړه خوېندې او ټول پخوانی خپل
پردی راغلل او هغوئ د هغهٔ په کور کښې روټۍ وخوړه. او هغوئ ورته مينه ښکاره کړه او د هغه تکليفونو په وجه يې هغهٔ له
تسلی ورکړه چې مالِک خُدائ په هغهٔ راوستی وُو. او هغوئ هر يو هغهٔ له لږې پيسې او يوه د سرو زرو ګوتمه ورکړه. ١٢ نو
مالِک خُدائ د ايُوب وروستنے عُمر د اول عُمر نه زيات برکتناک کړو، او د هغهٔ څوارلس زره ګډې، شپږ زره اوښان، دوه زره
غوَيی او يو زر خرهٔ وُو. ١٣ د هغهٔ اووهٔ زامن او درې لونړه هم وې. ١٤ هغهٔ په ورومبۍ لور باندې يميمه، په دويمه قصياه او په
دريمه باندې قرنهپوک نوم کېښودو. ١٥ او په هغه ټول مُلک کښې د ايُوب د لونړو په شان ښائسته ښځې نهٔ وې، خپل پلار
هغوئ له د دوئ د ورونړو په شان ميراث ورکړو. ١٦ ايُوب د دې نه پس يو سل او څلوېښت کاله ژوندے وو او د څلورم نسل
پورې خپل بچې او نمسی يې وليدل. ١٧ نو بيا ايُوب په پوخ عُمر کښې مړ شو.

pashtobibles.org © يوسفزی ۲۰۱۹